

Chuyện Cũ Ở Hậu Cung

Contents

Chuyện Cũ Ở Hậu Cung	1
1. Quyển 1 - Chương 1: Chuyện Hai Gia Tộc	1
2. Quyển 1 - Chương 2: Một Lần Gặp Mặt, Duyên Phận Trời Định	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Tiêu Tan Duyên Phận	6
4. Quyển 1 - Chương 4: Tâm Tư Thay Đổi	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Năm Tháng Đổi Thay	12
6. Quyển 2 - Chương 1: Một Phần Sự Thật	15
7. Quyển 2 - Chương 2: Ân Ân Ái Ái	19
8. Quyển 2 - Chương 3: Cùng Năm Tay Nhau Đi Đến Chân Trời Góc Biển	21
9. Quyển 2 - Chương 4: Sở Thích Nam Nhân Và Tình Yêu Của Thiên Hoa	24
10. Quyển 2 - Chương 5: Quay Đầu Nhìn Lại, Đều Là Cố Nhân	28
11. Quyển 2 - Chương 6: Hai Ngốc Tử Bên Nhau, Đó Là Thiên Mệnh	33
12. Quyển 2 - Chương 7: Lời Kết Thúc	37

Chuyện Cũ Ở Hậu Cung

Giới thiệu

Câu chuyện của bọn họ bắt đầu từ khi chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, ở hai gia tộc khác nhau nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cu-o-hau-cung>

1. Quyển 1 - Chương 1: Chuyện Hai Gia Tộc

Trong một yến tiệc do hoàng thất tổ chức, chúng thần tử cùng đám phi tử hậu cung đang ồn ào náo nhiệt, một dàn mỹ nhân mặt áo đồng điệu đang nhảy múa trên sân nhà trước điện, vài nhạc công đang đánh đàn gõ trống tạo nên một điệu nhạc thanh nhã uy vũ.

Đang ồn ào thì mọi người đột nhiên yên tĩnh lại, thần tử phi tần bao gồm cả hoàng thượng đều hướng ánh

mắt về phía cánh cửa, ở xa xa sau cánh cửa là một bóng dáng nhỏ nhắn mặc trang phục màu vàng quý giá, đầu đội mũ miện phượng hoàng trên quý, bước chân chậm rãi nhưng uy nghi đi từng bước đi qua cánh cửa, trang phục rộng rãi dài dằng dặc khẽ lướt nhẹ theo từng bước đi của nàng.

Càng đến gần thì lại phát hiện dung mạo của nàng lại đẹp đến mỹ miều. Môi anh đào được son đỏ, mắt phượng xinh đẹp khe khẽ hở, khuôn mặt trái xoan trắng hồng ngọt ngào, mũi cao thẳng, tóc dài mượt như tơ được cuốn lên cao chứng tỏ nàng là một người nữ nhân đã có chồng, nhưng cũng không khó nhận ra nếu sờ vào thì cảm giác sẽ thích tới mức nào.

Đôi mắt khẽ giương lên, đôi lông mày mỏng như cánh ve khẽ nhíu nhíu lại chứng tỏ nàng đang khó chịu với tình cảnh trước mắt. Ma ma ở phía sau nàng thấy thế cũng không nể mặt mà mày nhăn lại thật sâu, hô lên làm tỉnh lại cái bọn người đang ngây ngốc trước mặt:

- Vô lễ! Gặp thái hậu nương nương mà không thỉnh an sao!!!

Đám đại thần cùng phi tử giật nảy mình rồi vô cùng khiếp sợ cúi mặt xuống, mau chóng đứng dậy khe cúi người xuống, giọng nói có chút run rẩy nhưng vẫn không dám vô lễ hô lên:

- Thái Hậu thiên tuế, thiên thiên tuế...

Nữ nhân hơi hài lòng hạ mi mắt xuống, tiếp tục duy trì thái độ không liên hệ gì đến mình, đôi chân bước đều đi thẳng qua sàn trước điện, đi qua đám vũ công đang đứng dạt sang hai bên cung kính cúi người xuống. Vẫn như thế giữ thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Đám người còn lại trừ hoàng đế ra thì trong lòng không khỏi sợ hãi không thôi, đến bây giờ trái tim của họ vẫn còn run rẩy không thôi, cũng không hay biết thời gian mới trôi qua nửa ly trà thôi nhưng lưng họ cũng đã ướt đầm mồ hôi lạnh...

Nữ nhân lướt qua đám người, hướng sang bên trái cầu thang chỗ hoàng đế đang ngồi trên cao kia, chỉ thấy trên đài chỉ vón vẹn có ba cái ghế bằng vàng ròng được khắc trổ cực kỳ công phu, ghế ở trung tâm cùng ghế ở bên phải đã có hai người ngồi sẵn, lần lượt là một nam tử trẻ tuổi phóng khoáng nhưng toàn thân lại tản ra khí chất của bậc đế vương cùng một nữ tử trẻ tuổi mặc áo vàng phượng hoàng, đầu đội mũ phượng quý giá.

Nữ nhân không chút quan tâm mà xoay người ngồi lên ghế trái, khuôn mặt ngẩng lên kiêu ngạo, mắt phượng híp lại nhìn chúng thần xuống dưới như nhìn đám sâu mọt đang quỳ dưới thân mình.

Nam tử ngồi ghế rồng ở giữa cùng vị nữ tử ngồi ghế bên phải khe quay mặt sang hướng nàng, mở miệng thỉnh an:

- Mẫu hậu hảo.

Nữ nhân hơi liếc lại coi như đáp lễ rồi lại tiếp tục duy trì thái độ lạnh lùng của mình nhìn đám thần tử phía dưới.

Thái độ của nam tử cùng nữ tử xem như không có gì xảy ra, một bộ dáng làm như đã quen thuộc, cũng xoay mặt lại nhìn trước điện, trên môi tiếp tục giương lên nụ cười như có như không.

Bầu không khí còn đang nhu hòa lại sau một trận khách khí thì lúc này mọi người lại bắt đầu một trận trầm mặc mới, ánh mắt lại tiếp tục hướng về phía cửa điện, có vài người không khỏi lén lút hít một hơi lạnh, trong lòng rửa thầm:

Khốn kiếp! Hôm nay là ngày quái gì thế này! Sao toàn đụng phải mấy người không nên gặp chứ!!!!

Chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ sang trọng, đầu đội mũ phượng hoàng đỏ mầu đơn đi vào điện, mắt hơi nhắm lại, dáng đi nhẹ nhàng uyển chuyển đi vào mà không quan tâm ánh mắt của người đời.

Tuy người ngoài nhìn vào cảm giác như nàng là không khí nhưng đám người trong điện cũng không có ngu đến thế, đó là hoàng thái phi!!!! Hoàng thái phi đó!!!

Bọn người lập tức đứng dậy thỉnh an nữ tử mặc áo đỏ kia.

-Hoàng thái phi thiên tuế, thiên thiên tuế...

Nữ nhân thoáng đứng lại, mắt phượng tuyệt đẹp khẽ lướt qua rồi gật đầu nhẹ như đáp lễ.

Chúng thần cũng hiểu ý vị hoàng thái phi lạnh lùng này, cúi đầu xuống cái rồi ngồi xuống chỗ của mình, lại bắt đầu cuộc trò chuyện của mình nhưng ánh mắt vẫn như có như không nhìn bóng dáng màu đỏ xinh đẹp kia đi đến chỗ ghế của mình ở hàng ghế đầu bên tay trái đại điện mà ngồi xuống. Ánh mắt nàng thoáng lướt qua nữ nhân đang ngồi ở ghế bên trái kia, nữ nhân kia cùng lúc cũng hướng mắt nhìn sang phía bên này, hai đôi mắt một kiêu ngạo như lửa một điềm đạm như nước nhất thời chạm nhau, trong đôi mắt của hai người đều lóe lên tia kì dị rồi rất nhanh biến mất, không một ai phát hiện.

Đến khi thấy nàng ngồi xuống thì trong lòng bọn họ mới yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm. Coi như bước đầu đã hoàn thành xong.

Nói đến vị hoàng quý phi này thì nếu so với bóng dáng ngồi bên trái hoàng thượng nhà họ kia thì họ lại có hảo cảm với vị hoàng quý phi này hơn. Tuy tính nàng ta hơi lạnh nhạt lạnh lùng nhưng nếu so với cái tính cách kiêu ngạo của vị thái hậu nào đó thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều.

Trong triều đình lúc này chia thành hai phe thế lực đối địch nhau, phân biệt là thái hậu và hoàng thái phi, một bên là tể tướng một bên là đại tướng, hai bên dây dưa cũng đã hơn mười năm, tạo thành hai thế chân vạc bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xô vào nhau.

Nói về việc họ vì sao họ lại đối địch nhau thì việc đó cũng là chuyện rất lâu trước đó, lúc đó phụ thân của hai người một người làm tể tướng một người phó tướng dưới trướng đại tướng, tuy không quen thuộc nhau nhưng quan hệ giữa hai bên cũng có chút hòa hảo chứ không gay gắt như nước với lửa giống hiện tại.

...

Lúc đó, con gái hai người cùng đều nhập cung làm tú nữ, vì hoàng đế chưa có hoàng hậu nên trong lòng mọi người đều thừa hiểu lần tuyển tú nữ này không đơn giản chút nào, và có thể nói là trọng đại nhất trong các kỳ tuyển tú nữ. Vì tiểu thư nhà tể tướng vốn là thanh mai trúc mã từ lúc nhỏ của hoàng thượng, với lại địa vị của cha nàng rất có thế lực trong triều nên năm đó không một ai có thể vượt qua nàng mà giành được vị trí hoàng hậu. Cứ thế, một người được chọn làm hậu còn một người thì chỉ làm thường tại.

Hoàng đế đối với hoàng hậu một mực yêu thương trân trọng, con tim chỉ trao trọn mình nàng, đối với việc sủng ái phi tần khác lại không có một chút hứng thú, ánh mắt luôn chỉ hướng đến một người duy nhất, nếu nói đơn giản thì có thể gọi nó với cái tên “độc sủng một người”.

Trong trí nhớ của hắn, nàng là một nữ nhân xinh đẹp thuần khiết, nàng lấy sự chăm chỉ của mình mà bù đắp vào những điều tiếng xung quanh việc nói nàng không xứng với vị trí người đứng đầu hậu cung. Nàng cứ gồng mình quần quai làm việc như một con kiến, nhiều lúc hắn tự hỏi nàng có cảm thấy mệt mỏi không, có bao giờ cảm thấy chán nản, có bao giờ... muốn tìm một bề vai để che chở cho nàng không.

Cứ thế... cứ thế... một người ngắm một người... một người thì đứng từ xa ngắm nhìn, còn một người thì chỉ biết... làm việc, làm việc và làm việc...

Cũng chỉ vì lẽ đó, một người trao nhưng người kia lại không bao giờ nhận, một người dù trái tim ngập tràn hạnh phúc nhưng lại cảm thấy vô cùng cô đơn, còn một người... thì trong lòng vẫn yêu, vẫn thương chàng đó, nhưng nàng chỉ biết dùng hành động của mình để chứng minh cho chàng thấy mình xứng với chàng như thế nào, muốn chàng tự hào về mình...

Dùng hành động là đúng, nhưng tình cảm của con người lại chia thành hai phe: tình cảm và hành động, dù thiếu chỉ một trong hai cái thôi thì cũng không thể trọn vẹn, chẳng thể hạnh phúc mãi. Vẫn biết đối phương yêu mình nhưng đôi khi lại cảm thấy thật mơ hồ, là mình đoán đúng hay chỉ tự mình đa tình?

Trái tim hai người cũng không biết từ lúc nào đã bắt đầu xa dần nhau, không ai biết, không ai rõ từ lúc nào họ đã trở nên như vậy.

Bi kịch cứ dần dần... dần dần bắt đầu xuất hiện từ lỗ hổng đó...

...

2. Quyển 1 - Chương 2: Một Lần Gặp Mặt, Duyên Phận Trời Định

Trong một góc nhỏ ở Ngự hoa viên, một nữ nhân mặt áo màu hồng phấn đang ngồi chơi xích đu, những đóa hoa cẩm tú màu tím khe khẽ rung động, những giọt sương sớm khẽ đọng lại những đóa năm cánh nhỏ xinh.

Nữ nhân vươn tay ngắt một đóa hoa, ngón tay nhỏ nhắn duyên dáng khẽ xoay xoay đóa hoa, mắt to tròn xinh xắn khẽ híp lại đầy thích thú. Đóa hoa mẫu đơn màu đỏ cùng cây cây trầm bằng bạc cũng khẽ rung rinh theo từng cái lắc đầu thích thú của chủ nhân mình.

Nhìn bộ trang phục cùng trang sức ít ỏi trên đầu thì cũng biết phẩm vị của nàng cũng không cao, nhưng cũng không giống một cung nữ chút nào vì nàng còn ăn mặc sang trọng hơn họ một bậc. Nếu cứ thế so sánh thì nàng ít nhất cũng là một đáp ứng.

Nữ nhân chu chu môi nhìn lên bầu trời trước mặt, mắt đẹp khẽ cong lại, môi hồng khẽ vươn lên cười cười, làn da trắng hồng cùng vẻ mặt cực đáng yêu làm người khác không khỏi cảm thấy nàng thật thuần thiết.

...

Lúc này, ở gần đó có một nam tử mặc long bào đang bước thảnh thơi dạo chơi trong ngự hoa viên, sau lưng là một lão thái giám mặc áo nhất đẳng tổng quản thái giám cùng mười tiểu thái giám khác. Ai nấy đều dùng thái độ nghiêm túc kính cẩn đi theo sau lưng vị nam tử kia, khỏi phải nói thì cũng biết được thân phận của vị nam tử chắc chắn không tầm thường chút nào.

Đúng vậy, thân phận nam tử đó là thật sự không tầm thường, đó là nói giảm, nếu nói mạnh thì thân phận của người vô cùng tôn quý.

Chỉ thấy y đúng là một nam nhân tuấn mỹ vô trù, thân hình tuy được che bằng lớp áo lông bào cùng ba lớp trung y nhưng vẫn không thể che giấu được sự hoàn mỹ của nó. Mắt phượng dài khẽ híp lại, hơi thở mạnh mẽ nhưng lại rất bình ổn. Tưởng như vô tình như lại rất hữu tình, chỉ thấy đôi mắt tưởng chừng như lạnh lẽo của y bỗng lóe lên một tia sáng kinh ngạc, dựa theo thính giác mà tìm kiếm phương hướng phát ra âm thanh cọt kẹt kia.

Rất nhanh trong đầu liền lóe lên tia sáng, hần đường như nghĩ đến việc gì, cặp lông mày tuấn mỹ khẽ nhíu lại rồi cất bước đi nhanh tới nơi mà hần nghĩ đến, bề ngoài yên tĩnh nhưng ở trong lòng y hiện đang tức giận sôi trào!!!

Đám nô tài phía sau vốn vẫn giữ nhịp điệu chậm chậm thì bỗng giật mình khi thấy chủ tử cao quý của mình đột nhiên tăng nhanh bước, trong lòng cũng rất hoảng hốt nhưng rất nhanh cũng tỉnh táo lại bước nhanh đi theo, bọn họ không khỏi thầm than.

Bệ hạ sao tự dừng lại đi nhanh thế nhỉ...

Rất nhanh cũng đã đi đến chỗ đó, đi một góc chết ở ngự hoa viên, xuất hiện trước mặt họ là xích đu làm bằng gỗ được dựng rất cao, bọn họ không khỏi kinh hoảng khi biết nơi này là nơi nào. Trời ạ, nơi đây không phải là nơi yêu thích của mẫu phi Hoàng Thượng sao, hơn ba năm rồi người cũng chưa từng cất bước đến đây, nơi này sau khi mẫu phi của ngài mất khi người cũng hạ lệnh đặt nơi này trở thành cấm địa, sao tự dừng hôm nay người lại muốn đến nơi này nha.

Lập tức dừng lại bước chân, lùi ra sau chục bước, không dám bước vào phạm vi chục mét xung quanh xích đu này, trước khi lùi lại vào góc khuất thì vị tổng quản kia cũng không khỏi tò mò hơi nâng mắt lên nhìn đến cái xích đu kia, cái này vừa nhìn thì ông ta cũng không khỏi hoảng hốt rồi rất nhanh cúi đầu xuống, trong lòng thầm chửi.

Con tiện tỳ chết tiệt nào dám ngồi lên xích đu của Mẫu phi bệ hạ thế, to gan! Quá to gan rồi!

Ông ta vốn trong lòng cũng mang theo chút thương hại nhưng rất nhanh cũng tan biến.

Hừ, trong hậu cung người dám người chết vốn là chuyện thường tình, thân ông ta còn không lo nổi thì việc gì phải lo cho người khác, cũng chỉ cách con tiện tỳ kia quá ngu ngốc nên mới dám chọc đến vẩy ngược của

bệ hạ, muốn dành được sự chú ý của bệ hạ cũng không nên dùng cái cách ngu xuẩn này, người hãy tự cầu nhiều phúc cho người đi!

Thân ảnh mười mấy người mặc áo thái giám cũng rất nhanh biến mất, trong chốc lát, khung cảnh xung quanh chỉ còn sót lại bóng dáng một đứng một người. Chỉ thấy người đang ngồi kia là một nữ nhân nhỏ nhắn mảnh dẻ, nàng hiện đang cúi mặt xuống nhìn xuống đóa hoa cẩm tú trong lòng bàn tay, đôi mắt cũng đang tò mò quan sát những những lớp gạch hoa cương được điêu khắc tinh xảo, người ở đây nhưng đầu óc đã bay đến tận nơi nào rồi...

Trong lúc nàng ấy còn ngơ ngác thì bóng dáng to lớn kia cũng đã dùng một tốc độ rất nhanh mà tiến đến trước mặt nàng, khuôn mặt tuấn mỹ của y rất lạnh lùng, mắt phượng tinh mỹ khế híp lại nguy hiểm, hơi cúi đầu nhìn lấy đỉnh đầu của nữ nhân nào đó không biết cái chết đang cận kề, điều làm y càng tức giận hơn nữa chính là thái độ không quan tâm đến y của nàng ta, đùa hấn sao!??

Bàn tay nhanh chóng vươn tới giữ lấy cằm nàng ta, cường chế nàng ta mắt đối mắt với hấn!!!

Cái này vừa nhìn, đôi bên liền ngẩn ngơ, trong nhất thời mọi tạp âm đều biến mất hoàn toàn hoàn, lúc này chỉ còn hai người đứng hình trong giây phút ấy khi đôi mắt hai người chạm nhau, hi vọng thời gian có thể dừng lại ở khoảng khắc này..

Hấn dùng một đôi mắt si ngốc nhìn nàng... Nàng mở to mắt kinh ngạc nhìn hấn... Một hạt giống nho nhỏ dần dần động đậy rồi phát sinh sự sống trong trái tim của cả hai...

Chuyện gì đang xảy ra thế này...

Trong lòng không khỏi tự hỏi, cổ ngăn đi trái tim đang đập thành thịch của mình, muốn xoa dịu đi một thứ tình cảm nào đấy đang muốn gào thét mà xé toạc thân thể hấn.

Tại sao, tại sao có thể xảy loại chuyện này, tại sao nữ nhân trước mắt này lại giống mẫu phi đã mất của hấn đến thế, tại sao chứ, ông trời đang trêu người hấn sao...

Nghĩ là nghĩ thế, ánh mắt hấn vẫn thể rời khỏi gương mặt của nàng ấy, lưu luyến không rời như sợ rằng chỉ cần một cái lướt qua thôi thì bóng dáng giai nhân sẽ rời khỏi tầm mắt của hấn, bàn tay không yên vị mà bắt đầu dờ lên khuôn mặt nàng.

...

Nàng vốn đang ngắm những lát gạch tinh xảo ở dưới đất thì bất ngờ bị một vật gì đó giữ chặt lấy cằm mình, chưa kịp đẩy vật đó ra thì lại bị nó dùng một lực đạo rồi ép nàng ngẩng mặt lên, còn đang mở to mắt ngạc nhiên thì ánh mắt nàng lại chạm phải một đôi mắt phượng đẹp mê ly...

Đúng, nó thật đẹp, nó cũng là đôi mắt đẹp nhất mà nàng từng nhìn qua, nàng cảm giác mình đang chìm vào vũng bùn, chìm vào thật sâu, thật sâu... Sâu đến nỗi nàng cũng không thể thoát khỏi được, chìm đến nỗi dù nàng có lòng thì trái tim đang đập liên hồi trong khuôn ngực nàng cũng sẽ quyết không cho phép nàng làm như thế... Nàng, đang bị điên sao?

...

Hai người cứ thế ngẩn ngơ nhìn nhau, ngẩn ngơ cùng nhau đụng chạm vào một thứ gì đó rất mơ hồ nhưng lại rất mềm mại thơm ngát, có lẽ, thứ đó mang tên tình yêu chăng...

...

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai năm cứ thế tí tách trôi theo dòng chảy vô tình của thời gian, vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, có rất nhiều thứ thay đổi nhưng cũng không phải là mọi thứ.

Hậu cung vẫn cứ thế sóng yên biển lặng, oanh yến thành đàn, hoàng hậu vẫn giữ chặt trong tay phượng ấn, nắm quyền cai quản hậu cung... Dích xác là vậy, bề ngoài chính là thế, nhưng bên trong thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Suốt hai năm qua, trong hậu cung đang dần phát triển một thế lực khá lớn mạnh, đó chính là thế lực của một vị phi tần đứng đầu tứ phi đang được hoàng đế trao cho muôn vàn sủng ái – Tử Phi.

Nói đến vị này thì mọi người cũng không khỏi cảm khái, còn nhớ hai năm trước, vị Tử Phi này chẳng qua cũng chỉ là một thường tại nho nhỏ không quyền không thế, nhà ngoại thì chức quan lớn nhất cũng chẳng qua chỉ là một tướng lĩnh của lão đại tướng, thanh danh cũng không lớn thì cũng thôi đi, tính tình của nàng ta lại điềm đạm ít tranh với đời nên làm cho người ta không khỏi lơ lửng cảnh giác cũng làm cho người ta không muốn có chút liên hệ nào với nàng, hừ! Không quyền không thế thì quen làm gì, bọn họ không thiếu những người nịnh bợ đâu!

Nhưng cũng phải nói, vị này tuy cái gì cũng bình bình thế nhưng nhan sắc của nàng ta cũng không phải bình bình chút nào, phải nói sao nhỉ, nếu giải thích đơn giản thì về hạng ngạch nhan sắc trong sổ các tú nữ được nạp vào làm phi tần của hoàng đế cùng năm đó thì nhan sắc của nàng ta cũng được xếp vào hàng nhất đẳng, dung nhan xinh đẹp điểm lệ đến yêu kiều, chỉ tiếc là đối phương lại không biết lợi dụng uy thế của mình mà phát huy, tuy hơi ác đức nhưng trong lòng bọn họ cũng không khỏi cảm thấy hả hê vui sướng, càng bớt một đối thủ thì khả năng họ được sủng hạnh thì lại càng cao chứ sao!

Thế nhưng tự nhiên lại có ngày “người ấy” lại đột nhiên quay ngoắt 180 độ, quay lưng một cái liền một bước trở thành phượng hoàng, được hoàng đế cưng chiều yêu thương, lại may mắn sinh cho hoàng đế long phượng song thai, đây chính là mang điềm lành, hoàng đế cũng vui mừng không thôi, vốn đã rất sủng ái nàng ta nay lại càng hết mực yêu thương chiều chuộng, liên tục tăng phi vị cho nàng ta, cứ thế ngấn gối trong vòng hai năm, nàng ta liền thăng đến ba phẩm, từ thường tại lên quý nhân, rồi tới tần và hiện tại đã yên ổn ở phẩm vị “phi” và đặc cách trở thành người đứng đầu tứ phi của hoàng đế.

Mà nàng ta ngồi chức phi cũng đã được nửa năm, gần đây trong hoàng cung đang đồn ầm khi nghe tin hoàng đế đang muốn thăng nàng ta lên phẩm vị “quý phi” ngay sau khi biết tin nàng ta đang mang long thai, chúng đại thần cứ thế lại có dịp bàn cãi ầm ĩ đủ thứ chuyện trên trời dưới, nào là...

... Không được! Nếu phẩm vị của nàng ta quá cao thì sẽ ảnh hưởng đến thế cục của hậu cung...

... Không được! Thế lực nhà họ ngoại của họ quá mạnh! Phụ thân của nàng ta lại đang nắm binh quyền, nếu làm như thế thì thật sự sẽ tạo nên một cục diện khó xử...

... Như thế là hổ mọc thêm cánh đấy bệ hạ, bệ hạ...

Vâng, không riêng gì bệ hạ mà bọn họ là người ngoài mà cũng muốn chửi tục một câu.

Thế thế lực của các vị cũng nhỏ hơn người ta quá??? Mnd!!!

...

3. Quyển 1 - Chương 3: Tiêu Tan Duyên Phận

Trong Phượng Tường Cung, một bóng dáng mặc áo đỏ thêu phượng đang ngồi trên thư án khắc phượng hoàng gương cánh làm bằng vàng khối, bàn tay nhỏ nhắn ả ả hiện hiện trong tay áo đang cầm một cây bút lông viết viết gì đó lên một tờ giấy tuyên thành. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngập trong cổ áo to rộng của trang phục thời nhà thanh, mắt phượng tinh xảo to tròn chăm chú nhìn từng dòng chữ một sổ kế toán thu chi của hậu cung, miệng nhỏ được tô son đỏ khê mím khê hé đọc đọc, tay cầm bàn tính được làm bằng gỗ thượng hạng bấm cách cách liên tục.

Lúc này, có một đàn cung nữ tiến vào, trên tay họ cầm lấy một cái khay gỗ đựng vài cuốn sổ khá dày, sau khi sắp xếp bọn họ lên thư án thì liền cúi xuống rồi lui dần ra khỏi cửa, chỉ để lại một thân cung nữ khá trẻ tuổi ăn mặc rất sang quý cấp bậc “đại ma ma” trong hậu cung, trên tay bàn ta cũng cầm một khay gỗ nhưng thứ trên đó lại là những tấm thiệp được trang trí rất đẹp đẽ, phân biệt có năm sáu loại màu sắc với hàng chục tấm thiệp tương tự như thế.

Vị cung nữ kia chần chừ nhìn đồng thiệp kia, trong mắt lóe lên tia khiếp sợ lo lắng khi nhìn đến một tấm thiệp duy nhất có màu tím cẩm thạch trong số đó, nhưng sự việc cũng không thể kéo dài, nàng ta lập tức hơi cúi xuống, dâng khay gỗ lên, mở miệng nói:

- Thừa nương nương, đây là danh ngạch tặng phẩm vị phi tử của quý này...

Bàn tay kia đang thoăn thoắt viết những nét chữ tinh xảo trên giấy Tuyên Thần bổng thoảng dừng lại, chỉ trong giây lát, một giọt mực đen khê trôi theo những sợi lông trên cây bút, ứ đọng ở đỉnh bút rồi nhỏ giọt xuống giấy tấm giấy mỏng manh, tạo thành một vết mực loang lổ phá tan đi toàn bộ tổng thể những dòng chữ mà nàng ấy đang viết. Trong lòng ghen ngào bút rút nhìn xuống dấu chấm loang lổ kia làm cho trong mắt nàng không khỏi lóe lên tia đau đớn.

Trong lòng không vui, nàng cũng không còn chút hứng thú nào để viết tiếp nữa. Nhưng nàng là hoàng hậu! Nàng là mẫu nghi thiên hạ! Nàng không thể nào sẽ vì tâm tư nhỏ nhỏ của mình mà làm ảnh hưởng đến đại cục!

Cố gắng kìm lại cảm giác đau đớn của hiện tại, ráng nuốt xuống những giọt nước sắp tuôn rơi trên gò má đầy thẳng vào trong người, sau khi điều hòa lại được tâm trạng thì nàng liền ngẩng đầu lên nhìn những tấm thiệp đầy màu sắc này, trong đôi mắt to tròn mỹ lệ của nàng lúc ấy cũng không còn chút đau đớn mà thay vào đó là sự kiên trì nghiêm túc, rất trong vắt.

Ngón tay khê dùng một động tác kêu nàng ta đặt khay xuống, sau khi khay gỗ được để trên bàn xong, nàng ta lại vươn tay tùy ý định lấy một tấm thiệp thì chợt khựng lại, đôi mắt mở to không thể tin nổi nhìn một gổc tấm thiệp màu tím được che lấp trong xấp thiệp kia, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Không, không thể nào, đó là tấm thiệp phong phẩm vị “quý phi” sao... Đúng, đúng rồi, là nàng nhìn lầm thôi, làm sao có thể xảy ra chuyện này được, không phải chàng đã hứa với mình rồi sao, chàng sẽ không thất hứa, đúng thế sẽ không... sẽ không...

Nàng càng nghĩ, càng phủ đi thì nó lại càng rối rắm đến vạn lần, trong lòng không khỏi cười khổ.

Nàng đang an ủi mình sao? Nàng dối lòng được sao? Nguyên màu sắc phẩm vị phi tử thì chỉ có riêng màu tím cẩm thạch là dành cho phẩm vị “quý phi”, làm sao có thể lẫn lộn được chứ...

(mm: Màu cam thanh nhã là “hoàng quý phi”, Màu vàng hoàng kim là “hoàng hậu”, Còn Phẩm vị từ hoàng hậu trở lên là Thái Phi, Hoàng Thái Phi và Hoàng Hậu thì sẽ là màu vàng nhưng màu sắc sẽ đậm hơn, hoa văn phượng hoàng càng dày đặc thì phẩm vị càng cao, Thái phi là 4 đuôi, Hoàng Thái Phi là 7 đuôi, Hoàng Hậu là 9 đuôi, Thái hậu là 10 đuôi.)

Ngón tay khê run run vươn tới một tấm thiệp màu trắng tương đương với phẩm thường tại, nàng khiếp sợ lấy cái suy nghĩ đang xuất hiện trong đầu, nàng không muốn đối diện với sự thật!

...

Sau một hồi coi sơ qua rồi đóng phượng ấn lên từng tấm thiệp thì thời gian cũng trôi qua rất mau, nhưng không hiểu vì sao hôm nay nàng lại nín lại thật chậm, thật chậm, thay vì lướt qua tấm thiệp như ngày thường thì hiện tại nàng lại coi chúng như báu vật, soi mói nhìn từng chữ viết một, từng hoa văn li ti... như muốn soi xuyên qua nó để coi luôn vật liệu làm ra. Trải qua gần hai canh giờ mà nàng chỉ mới đóng dấu mười tấm thiệp. Ánh mắt lúc có lúc không nhìn đến xấp thiệp chỉ còn hai ba tấm kia, vừa nhìn vừa sợ, vừa nhìn vừa đau lòng không thôi.

Sau khoảng một khắc trôi qua, nàng nhìn lấy tấm thiệp màu tím duy nhất còn yên vị trên khay gỗ làm bằng trầm hương, một người một thiệp đối mặt nhau, một con người còn sống sờ sờ lại đang run sợ không dám chạm đến một vật vô tri, việc này cũng không khỏi thật kỳ lạ.

Trong thư phòng lúc này chỉ còn trơ trọi lại một mình nàng, vị cung nữ hồi nãy cũng đã lui ra từ lâu rồi, bầu trời bên ngoài lúc này lại đang là buổi chiều, ánh mắt mềm mại ảm khê xuyên qua khung cửa sổ rồi chiếu vào căn phòng, từng làn nắng khê di chuyển đung đưa dưới làn gạch ở trong phòng, một cửa sổ được đặt ở bên trái thư án lúc này cũng đã được mở sẵn ngay từ lúc đầu, rèm cửa màu vàng nhạt khê dựa theo làn gió mà khoan thoai bay bay...

Cảnh thật đẹp, ý thật hay, nhưng trong lòng của người đang ngồi trên thư án kia thế nào thì cũng thật là khó hiểu, nhìn thấy người ấy nâng ngón tay nhỏ nhắn lên vuốt lại sợi tóc đang bung ra hỗn loạn vuốt vuốt lại lên đầu, nội tâm nàng hỗn loạn cũng giống như sợi tóc không nghe lời này, nàng cảm thấy thật mệt mỏi,

thật vô tâm, nhiều lúc... thật sự nhiều lúc nàng không biết mình nên làm sao cho đúng, không biết phải làm sao để trấn an được cảm giác vô định vô hồn đang quấy phá trong lòng...

Một lúc suy nghĩ mà như trải qua tận thế kỷ, chỉ thấy nàng nâng lên bàn tay rồi vuốt vuốt lên ngực như muốn trấn an bản thân, bàn tay còn lại cũng chậm rãi hướng đến tấm thiệp kia... đúng, thật chậm rãi... nhàn nhã như nguyệt, mềm mại như hoa...

Bàn tay chạm lên tấm thiệp kia, làn da vừa chạm đến tấm thiệp đó thì không khỏi khẽ than hoa văn được in trên tấm thiệp thật tinh mỹ, cảm tấm thiệp lên, mở nó ra rồi xoay ngang lại tấm thiệp để ngắm dung nhan người vẽ trong hình.

Dưới ngòi bút tài hoa của những họa sư hoàng thất, một mỹ nữ đẹp như hoa trước mặt nàng, màu tím phủ rạp cả bức tranh kia nhằm tôn lên làn da trắng da trắng hồng của nàng.

Mái tóc mượt như tơ được khéo léo cuốn lên, mũ phượng màu trắng được thêu hoa văn mẫu đơn tinh xảo, một con phượng sai phi thúy thượng cấp màu tím to bằng bàn tay được gắn trực với mũ phượng, dưới ánh nắng mặt trời cùng rừng hoa cẩm tú màu tím phía sau càng tôn lên vẻ đẹp trong trẻo mỹ lệ của nàng, vẻ đẹp chỉ tiên thiên trên trời mới có thể so sánh được...

Nàng ngơ ngác.

Không hiểu sao, nàng lại cảm thấy lòng mình rất đau, nàng cảm thấy trên gương mặt mình có chất lỏng gì đó nóng nóng...

Không, không được...

Nàng vươn tay áo lên lau lau khuôn mặt mình, nhưng không hiểu sao càng lau lại càng rơi xuống nhiều hơn... Ngẩng khuôn mặt lên, nàng cố nuốt lấy nó vào lòng, muốn nó đừng chảy nữa, nàng xin đấy! nàng xin nó đấy!

...

Một tháng sau, ở điện Hoàng Cát, đại lễ sắc phong phi vị đang được diễn ra, những đàn bướm nhiều màu sắc khẽ bay bay trong làn gió, tầng tầng giai nhân ăn mặc cung phục mỹ lệ đang oanh oanh yến yến nói chuyện với nhau, trên gương mặt của ai, người nào người nấy đều mỉm cười như hoa, gương mặt ửng hồng lóe lên tia sáng mỹ lệ, thật là cảnh đẹp ý vui.

Trong một góc khá khuất trong cung điện, hai bóng dáng một nam một nữ một vàng một tím đang đứng song song sát lại gần nhau, nữ nhân áo tím trên đầu cài phượng sai màu tím tú lệ cùng những cây trâm cài quý giá nâng khuôn mặt ngượng ngùng lên nhìn nam nhân, khóe môi nở nụ cười hạnh phúc khiến ai nhìn thấy cũng phải ngẩn người. Nam nhân cũng đang cúi mặt xuống nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp kia, đôi mắt ôn nhu nhìn nàng chiều chuộng còn hơn “nâng như nâng trứng, hái như hái hoa”, bàn tay y cầm lấy tay nàng, khẽ xoa xoa lên làn da mịn màng trắng nõn.

Thật là một khung cảnh hạnh phúc khiến ai cũng ngưỡng mộ, nhưng vài người giai nhân đang cười nói với nhau khi vô tình nhìn thấy cảnh đó thì trong ánh mắt lại lóe lên tia ghen ghét ngoan độc rồi rất nhanh biến mất, khẽ xoay mặt lại cười cười nói nói giả tạo với người bên cạnh.

Một ánh mắt cũng đang nhìn bọn họ, nhưng lại không mang theo một chút tia ghen ghét nào, ngược lại lại mang theo một tia gì đó rất khó hiểu, là đau lòng, là vô tâm, là luyến tiếc... đó chính một nữ nhân mặc áo thêu phượng hoàng kim đang ngồi trên ghế phượng ở chủ đài. Nàng làm người khác cảm thấy nàng như người vô hình vô chất, tuy nàng mặc chiếc áo cao quý đó nhưng ánh mắt nàng nhìn bọn họ lại vô tình đến đáng sợ, mỗi lần bị ánh mắt đó lướt qua, họ lại không nhận được mà nổi da gà, lẩn tránh.

Bỗng một tiếng trống vang lên làm phá tan đi cục diện đang trở nên u ám này. Qua ba đợt trống, một thái giám đứng bên cạnh gã trai cường tráng vừa đánh trống xong phát cây phất trần sang một bên rồi mở miệng he hé hô lên:

- Đại lễ sắc phong phi vị bắt đầu!

Đám người nghe xong liền không nhanh không chậm khoan thai đi về chỗ của mình, đôi nam nữ đang đứng cùng nhau kia cũng phải tách nhau ra, trước khi đi, nam nhân còn hôn lên trán nữ nhân một cái, lẩn bầm

câu nói gì đó rồi bước chân đi về ghế ngồi của mình, nữ nhân cũng rời đi để đi đến chỗ đứng ngay nơi đứng đầu các vị phi tần.

Lễ sắc phong lần này, tổng cộng có mười hai phi tử được phong phẩm vị và hai mươi tú nữ thông qua kỳ tuyển chọn gắt gao được chọn làm phi tử, tú nữ đứng cuối, sau đó phi tử, dựa theo phẩm vị mà dần dần xếp gần đến bậc thang cửu long. Nữ nhân áo tím dẫn đầu dung nhan mỹ lệ thuần thiết, phục trang trên người cũng thuộc hàng đứng đầu trong các phi tần, hoa văn sáu đóa cẩm tú được những thợ thủ công hoàng thất tài hoa nhất mất hơn một tháng trời để thêu lấy thật tinh xảo hoa mỹ, những bóng hồng đứng sau cũng tận tụy tránh né dụng nạng, bộ dáng cúi đầu mang theo chút kính nể lo sợ.

Vị tổng quản thái giám già luôn đi hoàng thượng bước ra một bước, bàn tay già nua vươn cầm lấy một cuộn thánh chỉ đặt bên kệ rồi mở ra, đồng dục hô lên:

- Thừa Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... (chất lọc 1 nghìn chữ)...

Sau khi đọc xong bản chiếu, gọi tên các vị phi tử cùng tú nữ được sắc phong lần này, ông ta liền kính cẩn lui xuống. Các cung nữ mặc những chiếc váy xinh đẹp khẽ bước ra, trên tay mỗi người đều cầm một cái kệ, trên đó đặt một cái ngọc bội khá đẹp, ghi thất tên gọi và phẩm vị của từng người, màu sắc rất nhiều rất đẹp, nhưng một cái ngọc bội được làm bằng phi thủy thượng phẩm màu tím, hoa văn đặc biệt tinh xảo lóe sáng trong số đó lại vẫn như cũ nổi bật đến dị thường.

Một bàn tay trắng nõn mềm mại dưới lớp tay áo màu tím đậm mê hồn khẽ vươn ra rồi cầm lấy ngọc bội, nạng để ngọc bội ngay lên ngực mình, đặt trên cái áo thêu gấm tinh xảo vô giá, đôi môi anh đào khẽ nở một nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Nụ cười đó làm người khác không khỏi ngẩn người, trong đó tính luôn cả hai cặp nam nữ mặt áo long phượng trên cao, nam nhân thì nở nụ cười dịu dàng, nữ nhân thì trong mắt lóe lên một tia sáng khó hiểu ngọt ngào.

...

4. Quyển 1 - Chương 4: Tâm Tư Thay Đổi

Sau khi lễ sắc phong kết thúc thì ai đều về nhà nấy, nữ nhân mặc áo vàng độc nhất kia cũng ngồi lên phượng liềm trở về chủ cung của mình, ngồi bên đầu giường, tâm tư phức tạp của nàng cũng dần hiện rõ trên đôi mắt, trong lòng không biết bằng khoảng điều gì.

Một lúc sau, dường như đã hạ quyết tâm, đôi mắt bỗng nhiên mở to sáng ngời, bàn tay để trong tay áo khẽ nắm chặt lại, thầm nói.

Chỉ có thể hủy đi lời hứa thôi.

...

Ngay ngày hôm đó, cung Phượng Tường phát ra một mệnh lệnh cho Thiên Giám điện cùng Phòng thị tẩm, báo rằng hoàng hậu muốn cùng hoàng thượng hợp hoan.

Thật ra việc hoàng thượng cùng hoàng hậu hợp hoan vốn không phải việc gì quá lớn, nhưng đây chính là lần đầu tiên của hai người để hậu! Sự kiện bỗng trở thành đề tài lén láo nhiệt của hoàng cung, đều không hiểu vì sao đột nhiên vị hoàng hậu luôn một mực không muốn hợp hoan với hoàng đế kia vì sao lại tự nhiên nổi hứng, nhưng phần nhiều ý kiến đều cho rằng việc hậu cung có long tử trước chính cung đã kích thích nàng ấy rất nhiều, cộng thêm ngày hôm nay lại có một vị phi tử bước một bước chân lần gần chức vị của nàng ta, aiz, nói ra cũng thật là khó khăn...

...

Sau một đêm tra cứu, thiên giám điện cũng gửi thư báo tới, nói rằng bảy ngày sau đúng là một ngày tốt trong suốt nửa năm nay, rất thích hợp để để hậu hợp hoan. Nhận được thư báo, mọi người liền nhanh chóng chuẩn bị cho sự kiện trọng đại sắp diễn ra.

...

Ồn ào ào ào liên miên, rất nhanh cũng trôi qua được bảy ngày, đêm hôm đó, cung phượng tường được trang trí cực kỳ hoa lệ, lồng đèn màu đỏ được treo đầy khắp cung điện, chiếu sáng rực rỡ nổi bật nguyên một hoàng cung, không khí hoan hỉ vui mừng lan tỏa khắp nơi. Sắp đến giờ tốt, bóng dáng hoàng đế ngồi long liễm cũng đã xuất hiện ở cửa cung Phượng Tường, hoàng đế khuôn mặt anh tuấn ngời ngời, nhưng vẻ mặt có chút phức tạp bước chân, trước khi đi vào tẩm cung của hoàng hậu, hoàng đế lại sai đám người hầu tất hết nên trong phòng đi, cũng ra lệnh bọn họ cũng tránh xa nơi này một chút.

Đám người nghe được liền không khỏi cười khẽ trong lòng, nghĩ hoàng đế ngược ngùng nên không nói cũng tự hiểu, lập tức chấp hành.

Sau khi ánh nến tắt đi, đám người cũng tránh khỏi một khoảng xa nơi này thì vị hoàng đế kia cũng chịu mở cửa ra bước vào.

Chuyện sau đó không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy sáng hôm sau hoàng đế thần thanh khí爽, bộ dáng khỏe khoắn như được “ăn no” mà bước ra khỏi cửa tẩm cung hoàng hậu, tiếp bước đi triều sáng. Trước khi đi còn khéo léo dặn bọn họ không được làm phiền nàng nghỉ ngơi, ai nấy nghe xong liền cúi đầu xuống nghe lệnh, nhưng trên khóe miệng của bọn họ đều nở nụ cười... đã hiểu.

Lúc hoàng hậu tỉnh dậy thì lúc này trời đã mọc đến đỉnh đầu, thấy nàng hoảng hoảng loạn loạn, mọi người liền ngăn lại giải thích tường tận với nàng. Thấy nàng đã yên tâm thì mới nhìn đến những vết hôn xanh tím dày đặc ở trên làn da nàng, trong lòng không khỏi vui sướng, cung nữ cũng mang khăn giấy đặt ở giường gửi cho các mama đang đứng ở ngoài mong chờ, nhận xong họ liền vui cười không thôi rồi đi.

Vài ngày sau đó, hoàng đế lại chăm chỉ tiếp tục mò đến tẩm cung hoàng hậu, làm gì đó suốt đêm rồi sáng hôm sau lại lên lút đi triều sáng, trong lòng mọi người trong cung Phượng Tường không khỏi hâm hở.

A a... hoàng thượng cùng hoàng hậu cuối cùng cũng hợp nhau rồi, ả quý phi kia nghĩ ả là ai kia chứ!

...

Ba tháng sau ngày hợp hoan đầu tiên, hoàng hậu đang chuẩn bị thưởng thức món Vịt xé phay thì bỗng thả dưa xuống, lấy tay che miệng, bộ dáng như muốn nôn mửa ra, đám cung nữ ma ma không khỏi tán loạn không thôi, vừa thuận khí cho hoàng hậu vừa kêu thái y đến bắt bệnh.

Tưởng gặp phải bệnh gì, ai dè lại gặp hỷ!

Lão thái y sau khi bắt lấy cổ tay hoàng hậu coi bệnh, lập tức mắt mở to, nhần nhần mi, sau đó lại khẽ nhắm mắt nghiền ngẫm lại, tiếp tục nhần xuống cổ tay, một lúc sau lại mở mắt lần nữa, trong mắt hiện lên sự vui mừng, đứng dậy rồi lùi sang một bên, vui mừng nói:

- Chúc mừng hoàng hậu, là hỷ sự, hỷ sự...

Hỷ sự? Mọi người bị từ này làm cho dọa sợ, có chút không kịp phản ứng.

Nôn mửa... hỷ s... hỷ, chẳng lẽ hoàng hậu mang long chủng sao???

Đám người lại hướng mắt nhìn thái y, trong đó có cả ánh mắt ngờ vực xen lẫn vui mừng của hoàng hậu, không phụ mong chờ, lão thái y liền thông thả vuốt râu, mỉm cười chúc mừng:

- Chúc mừng hoàng hậu mang long chủng a...

Đám người lập tức vui mừng không thôi, thi nhau quỳ xuống chúc mừng nữ nhân đang nằm trên giường kia:

- Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng Hoàng hậu nương nương...

Nữ nhân không thể tin nổi vào lời mà mình vừa nghe được, nhưng lại sợ sự giật mình khiếp sợ của mình sẽ ảnh hưởng không tốt đến thai nhi, lập tức trấn an lòng mình lại, nàng nở một nụ cười hạnh phúc xoa

xoa lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, trong lòng bay bổng mông lung, lúc này đây, trong lòng không còn chút ma mụ quỷ kế gì, nàng chỉ muốn mình có thể trọn vẹn yêu thương sinh mạng nhỏ bé này, trong lòng thầm nghĩ.

Nơi này... thật là có con của người ấy sao...

...

Việc hoàng hậu mang thai là một hỉ sự lớn cho hoàng cung và là niềm hân hoan cho cả triều đình, cho cả một quốc gia. Đó là nền tảng, là nguồn cung cấp tinh thần trấn định nhất cho một quốc gia, là người thừa kế tương lai cho ngôi vị hoàng đế đương triều!

Hoàng đế hay tin liền mở tiệc khao công suất năm ngày năm đêm, đưa lệnh phân phó cho nhân dân, nửa năm không lấy thuế, mở quốc khố phân phát cho dân tị nạn cùng dân nghèo, không khí cũng thật là vui mừng không thôi.

Nhưng sau thời điểm đó, mọi người trong cung Phượng Tường lại càng cảnh giác không thôi, sợ phi tần đến làm phiền hoặc dùng mưu kế hãm hại đến long chủng của đế hậu, nhất là vị quý phi đã có hai hài tử và trong bụng của đang mang long chủng của hoàng thượng kia, nhưng xem ra bọn họ đã lo lắng rồi, vị kia không những không làm phiền, thậm chí nghe đâu còn ngầm ra lệnh cho mấy vị phi tần dưới tay à không được làm phiền đến hoàng hậu, nó gì mà muốn “làm phúc cho hài nhi”, ta phi, bọn ta cần lắm à!

Cũng may hoàng thượng vẫn có mắt, vẫn hay ghé đến chỗ hoàng hậu chăm sóc, thậm chí còn sủng ái đến nỗi, trừ việc tham gia triều sáng thì hoàng thượng vẫn luôn túc trực bên hoàng hậu, thậm chí còn mang tấu chương đến giải quyết ở cung Phượng Tường luôn, àiz, xem đi xem đi, lúc ả quý phi kia mang thai có được hoàng thượng cưng chiều đến thế không nha...

...

Sau khi Tử quý phi lâm bồn được sáu tháng và sinh ra một tiểu công chúa, thì ngày hôm nay lại đến phiên hoàng hậu lâm bồn, ngày ấy, trên dưới cung nữ thái giám được dịp dạo Sảnh Cung đều thấy được bóng dáng của hoàng đế đầy lo lắng đi qua đi lại trước cửa cung, sau này nghe đâu hoàng đế đã xông vào cửa, tay ngài cầm lấy tay hoàng hậu, mở miệng cổ vũ hoàng hậu khiến nước mắt của nàng ta cảm động đến phát khóc, quần chúng xung quanh cũng cảm động không thôi trước mối tình đẹp như mơ này. Nhưng thật đáng tiếc, hoàng hậu lại chỉ sinh được một tiểu công chúa, trong lòng mọi người đều tiếc hùi hụi không thôi, cũng may hoàng đế cũng rất sủng ái và yêu thích tiểu công chúa, từ khi thấy tiểu công chúa từ ánh mắt đầu tiên thì cơn gió hạnh phúc đã cuốn ngài ấy đến tận đâu đâu rồi, cho đến khi hoàng hậu đã rất mệt mỏi sau khi sinh để kêu người dậy thì người mới tỉnh lại, rồi lao vào hôn một cái chóc lên má hoàng hậu, có chút cười ngây ngô đến hóa ngốc rồi.

Hoàng hậu vốn đang tâm tình đang buồn phiền, nhưng lại thấy bộ dạng của hoàng đế như thế, trong lòng cũng thấy ngọt ngào không thôi, ánh mắt nhìn đến nhi nữ bé bỏng của mềm mại hơn một chút rồi.

Thiệt là, mẫu thân nào mà chẳng thương con chứ, nhưng đây là chốn cung đình, hoàng tử bao giờ cũng quan trọng hơn công chúa, người ta yêu còn đỡ, chứ người ta ghét thì sẽ không còn chốn nào dung thân, chỉ còn cách lớn lên rồi đẩy đi hòa thân, nhưng thấy chàng yêu thích nhi nữ của mình thế này, cuộc sống của nó sau này, chắc cũng không tệ...

...

Chim hót ríu rít, hoa nở trắng rừng, rất nhanh, hai mùa xuân cũng trôi qua, trong một góc nhỏ ở Ngự Hoa Vãn, một đứa bé gái ăn mặc sang trọng nhưng vẫn không kém phần đáng yêu đang chạy nhảy tung tăng, hái hoa bắt bướm, bé dường như đang nở một nụ cười rất tươi. Sau đó như chợt nhớ ra điều gì, bé gái lại xoay mặt lại chạy đến hai bóng dáng đang ngồi trên ghế đá kia, giọng không rõ oa oa kêu:

- Phụ hoàng! Mẫu hậu!

Lúc bé xoay người lại, mọi người mới có thể nhìn thấy được trọn vẹn khuôn mặt của bé. Đó là một khuôn mặt cực kỳ đáng yêu, da trắng nõn nà, mắt to, mi dài, mày lá liễu, mũi thẳng, môi hồng chúm chím, mặt trái xoan... bé hưởng toàn bộ ưu điểm của cả bố lẫn mẹ, bộ phận nào cũng đẹp nhưng lại không hề khắc chế

nhau, ngược lại còn hào hợp đến dị thường, tuy tuổi còn nhỏ nhưng vừa nhìn cũng biết, lúc bé lớn lên, chắc chắn sẽ là hồng phần giai nhân, người gặp người yêu!

Bé vươn bàn tay nhỏ nhắn mập mạp cầm lấy góc áo thêu rồng của phụ hoàng cùng góc áo thêu phượng mẫu đơn của mẫu hậu kéo lại gần nhau, thiếu chút nữa muốn kéo nó gần đến mức muốn hòa nhập hai cái làm một rồi, tay nín lấy áo mẫu hậu hơi dờ lên trên, thân thể vốn nhỏ bé cũng không đủ chiều cao với tới nên cũng hơi nâng gót lên, môi hồng khê chu chu lên đáng yêu, xoa xoa nhẹ nhẹ lên vùng bụng đang nhô lên của mẫu hậu, giọng ngọt ngào chím chím hỏi:

- Mẫu hậu, hồi nào tiểu đệ hay tiểu muội gì đó mới chịu ra đời nha...

Nữ nhân nhìn nữ nhi đáng yêu của mình lại nhìn sang phu quân, thấy chàng đang nở một nụ cười dịu dàng nhìn hai mẫu tử, trong lòng liền cảm thấy ngập tràn ấm áp, ánh mắt lại dờ đến đứa con non nớt của hai người, bàn tay trắng nõn đeo một vòng ngọc màu trắng nõn xoa lên búi tóc bé tí của bé, dịu dàng:

- Nguyệt Nhi, hai ba tháng nữa thôi a...

Bé nghe thế, lại ngọng ngịu hỏi:

- Mẫu, mẫu hậu, vậy lúc bé cứng ra đời, bé sẽ chơi với con không?

Nữ nhân khê mỉm cười, mắng bé một câu:

- Đương nhiên là có rồi, cái con bé ngốc nghếch này...

Vì đang mang thai nên nàng không thể nào cúi xuống ôm chầm lấy bé nên cũng dứt khoát ôm bé ngồi lên đùi mình, xoa xoa đầu bé liên hồi, hôn lấy trán bé một cái “chóc!” thật kêu.

Khung cảnh gia đình ba người thật hạnh phúc biết bao, hình ảnh nữ nhân vận áo tím ngày ấy, dường như tan biến dần dần, dần dần trong tiềm thức của mọi người.

...

5. Quyển 1 - Chương 5: Năm Tháng Đổi Thay

Lại vài tháng sau, hoàng hậu lại nhập Sấn cung để sinh con lần thứ hai, nhưng lần này người lại sinh ra một nhi nữ nữa, nhất thời bầu không khí trong cung lại trở nên âm trầm ồn ào đến ghê người, trên mặt ai nấy đều lo lắng không thôi, các đại thần có cả nữ nhi là phi tần thì trong lòng mừng thầm không thôi, một số người thì nhanh tay ghi tấu chương chuẩn xin hoàng thượng sủng ái phi tử khác để bảo đảm cơ nghiệp của xã tắc, một đám khác thì lại viết thư kêu con gái can gián với thái hậu để tìm cái lợi cho con gái mình.

Việc trở nên ồn ào cho đến khi vị thái hậu quanh năm luôn ở trong phòng thờ phật đột nhiên sai người thỉnh vị hoàng đế đến Từ Hi cung của bà, không biết họ nói gì với nhau, nhưng hai hôm sau ngày đó, hoàng thượng cũng bắt đầu thị tẩm các phi tần khác, lúc này trong cung mới thầm lắng xuống một chút, ai nấy đều bàn nhau về việc hoàng hậu nương nường, rồi khẩn mong có vị phi tần nào đó mau mau mắn sinh cho hoàng thất một hoàng tử để có thể thờ tự.

Trong bầu không khí đó, Phượng Tường cung lại im ắng đến ghê người, ai lên đi nơi đó đều lén lút chỉ trỏ, nói xấu không thôi, nhưng lại không dám quá lớn tiếng, vì dù sao thì chủ tử cung đó cũng là bậc mẫu nghi thiên hạ, nắm trong tay Phượng Ấn của hoàng cung.

Tẩm cung của hoàng hậu, một nữ nhân đang mặc y trung y màu vàng đang ngồi lên ghế chủ cao quý nhưng cô đơn của mình, mái tóc được búi lại nhưng không cấm chút trang sức nào, dường như mới ngủ dậy, nhưng đôi mắt người ấy mở to đã chứng minh hiện tại người ấy còn tỉnh táo, mi mắt mỏng như cánh ve thỉnh thoảng chớp mắt một cái, nhưng không hiểu sao lại làm cho người ta cảm thấy nàng thật vô hồn.

Trong lúc đang chờ đợi, nàng không chú ý tới có một bóng dáng nhỏ nhắn đã bước qua cánh cửa, đôi chân ngấn ngùn chạy lạch bạch qua sàn nhà rộng lớn rồi lại gần ghế chủ nơi nàng đang ngồi, bàn tay nhỏ nhắn cầm lấy bàn tay đang buông xuống hững hờ của mình, mở miệng nhỏ nhắn nũng nịu nói:

- Mẫu hậu, mẫu hậu...

Nàng thoáng giật mình, mắt chờ đợi nhìn đến đứa bé kia, đôi mắt vốn mơ hồ trở nên ngân ngấn nước mắt, lập tức nhào đến ôm đứa bé, quỳ xuống trước đứa bé, dụi đầu vào hõm vai bé rồi khóc nức nở, nàng vừa khóc vừa gọi lên một tiếng khe khẽ:

- Nguyệt nhi, nguyệt nhi...

Bé con không hiểu vì sao mẫu thân bé lại khóc, liền lo lắng ôm mẫu thân của bé, vỗ vỗ lưng an ủi mẫu thân, miệng nhỏ hỏi than không thôi. Nhưng càng an ủi thì mẫu thân càng khóc lớn hơn, bé còn nhỏ, bé không biết gì gọi là an ủi, không còn cách nào khác cũng đành vừa ôm mẫu thân vừa khóc rống theo.

...

Ngày hôm đó, tẩm cung hoàng hậu vang lên những tiếng khóc nào nề làm người khác cảm thấy đau lòng không thôi.

...

Năm tháng dần trôi, bốn mùa luân phiên thay đổi cũng đã được ba năm.

Đóa hoa nơi Tịnh Hoa cung cũng đang chớm nở từng đóa hoa thật đẹp, mới sáng sớm, một bóng dáng màu tím thướt tha lướt như những cánh bướm đã đi ra khỏi cửa cung, ngồi lên phượng liềm màu tím của mình mà đi tới Ngự Thư phòng, sau khi đi vào bên trong, cũng không biết chuyện gì xảy ra nhưng lại nghe thấy tiếng cười khúc khích nũng nịu của nữ nhân cùng giọng nói khàn khàn dụ dỗ ám muội nam nhân đến cực điểm. Đám thị vệ đứng đó tuy đã được rèn giữa từ ấu bé, mặt tuy không đỏ nhưng trên tai đã đỏ đến không thể đỏ hơn rồi, trong lòng lại không khỏi bồi hồi không thôi.

Nhớ lại ngày đó sau khi hoàng hậu sinh hạ liền tiếp hai vị công chúa, thì mọi ân sủng mà nàng dành được cũng bị chia đều cho các phi tử khác, vị Tử quý phi vốn tưởng bị thất sủng ngày đó cũng lại được long nhan để mắt tới, ngày ngày đêm đêm âu yếm vạ phần, cũng dần chiếm mất sự sủng hạnh của phi tử khác, đến sau này cũng dứt hẳn những người khác mà độc sủng một mình Tử quý phi, nhưng cũng may, trong số các vị phi tần được sủng hạnh ngày đó cũng có một vị may mắn đang mang thai long sủng chính là Tuyền thường tại, nàng mang thai được ba tháng, thái y chẩn được nàng đang mang trong mình hoàng tử, sau khi thái hậu hay tin liền vui mừng không thôi, dứt khoát cho nàng đặc cách hai phẩm thăng lên phẩm “tần”, ngày ngày đều phái người mang đồ tốt để cho nàng ta tẩm bổ, cứ theo đà này, không chừng chỉ chờ nàng ta hạ sinh thì liền sẽ phong lên phẩm “phi” đang còn trống một ghế, từ lúc đó đến giờ, tính sơ sơ thì nàng ta cũng mang thai đến tháng thứ tám rồi, nhất thời trong bầu không khí trong hoàng cung liền đại hỉ không thôi.

Nhưng điều làm mọi người tiếc nuối chính là, mặc dù được hoàng thượng sủng hạnh liên miên, nhưng không hiểu sao cái bụng của Tử quý phi lại không hề có chút động tĩnh nào, điều này vừa là điều bí lại vừa là điều hỉ với một số người trong hậu cung. Một khi nàng ta sinh hoàng tử, mặc là nhi nữ hay nhi tử, chỉ dựa vào sự sủng ái của bệ hạ cùng yêu thương của thái hậu thì nàng ta cũng nắm chắc trong tay chức vị “hoàng quý phi” rồi.

Hoàng quý phi và quý phi có gì khác nhau a? Chính là một người thê và một người chỉ là thiếp, người ta nói một nam nhân có tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, đối với nam nhân bình thường thì họ thê tử và bình thê, thì đối với hoàng đế, hoàng quý phi và hoàng hậu lại chính là thê của người, một người thì bốn phần quyền lực hậu cung, một người thì nắm sáu phần quyền lực hậu cung, chính là kẻ tám lạng người nửa cân ở trong truyền thuyết, mà một bầu trời thì không thể cùng lúc có hai phượng hoàng, đó chính một vấn đề rất nan giải, hòa thuận thì không sao, một khi đối nghịch nhau thì điều đó lại trở nên vô cùng đáng sợ.

...

Hai đứa bé gái, đứa thì sáu tuổi thì ba tuổi ăn mặc sang quý dắt tay nhau đi trên con đường sỏi đá ở Ngự hoa viên, hai mặt gương mặt nhỏ xíu e ấp trốn trong lớp áo đẹp dễ trắng mịn hồng hào đến mê người, tuy còn nhỏ nhưng đã chứng tỏ cho người khác thấy được lúc lớn lên nhất định sẽ trở nên rất mê người. Đám cung nữ thái giám đi đối diện thấy bọn họ tiến đến cũng nhanh chóng tránh sang một bên, không dám đắc tội hai tiểu tử tông này, tuy mẫu hậu của họ không được sủng ái nữa nhưng nàng ta vẫn là người nắm trong tay phượng ấn, là người cai quản cả hậu cung, bản thân hai vị tiểu tử tông này dù sao cũng là đại công chúa cùng nhị công chúa rất được hoàng đế sủng ái, trong người chảy chính là huyết thống của hoàng tộc, không phải muốn động là động được.

Hai bé lướt qua người họ, tiếp tục đi đến ngự đình ở Ngự hoa viên, nơi đó lúc này cũng đang có một đám nữ nhân trang điểm tỉ mỉ ăn mặc xinh đẹp đang xún xún nịnh bợ với một nữ nhân đang mang thai kiêu ngạo ngồi ở đó.

Đây chính là khung cảnh mà hai bé nhìn thấy được khi vừa đến nơi đó, cũng không dừng bước chân, liền tiếp tục thẳng tiến bước vào, thân thể nhỏ bé dễ dàng len lỏi đi qua lớp người chen chúc tràn ngập mùi hương son phấn muốn nôn mửa đó, chân đạp lên ghế đá, hai bé đỡ nhau đứng thẳng lên cái bàn đó, hai ánh mắt đều cùng lúc đập vào nữ nhân ăn mặc sắc sỡ, khuôn mặt trát phấn đang mang thai kia, ánh mắt nữ nhân kia đang mê ly trong cái khung cảnh ngập người nịnh bợ cũng đúng lúc đập vào hai bóng dáng nhỏ nhắn kia, liền giật mình một cái, lưng chịu vật nặng ở bụng cũng không chịu nghe lời mà ngã về phía sau.

Đám nữ nhân đang xoa bóp ở sau lưng nàng ta thấy thế, trong mắt liền lóe lên tia mưu mô độc ác, bọn ả cũng chán chường cái bộ dạng giả đồ chảnh chọe vì mang long sủng của nàng ta rồi, không ai định đỡ nàng lên, thậm chí còn ác ý lùi về phía sau mấy bước, ý muốn chiêm ngưỡng nàng ta sẽ tự cứu mình như thế nào, nếu nhân tiện, hừ hừ, hử đi cái thai kia cũng tốt, các nàng không có, ả ta cũng đừng hòng có...

Nhưng cũng may là nô tỳ thiếp thân của nàng ta cũng vội vàng chạy đến đỡ nàng ta dậy, xoa xoa lưng thuận khí cho nàng, nàng ta cũng vội vội vàng vàng cũng không kịp quan tâm đến nhan sắc của mình, nhanh chóng ôm lấy bụng mình xoa xoa, thấy không sao thì mới yên tâm thở phào một cái, vuốt vuốt lại mấy sợi tóc thiếu chỉnh chu của mình, ánh mắt ngoan độc đến tận cùng liếc nhìn những nữ nhân ở phía sau còn chưa kịp thu lại nụ cười hả hê trên miệng kia, nàng ta liếc tới làm cho bọn họ chột đứng hình, chột dạ không thôi quay sang hướng khác, nhìn theo bóng hình của nữ nhân kia, trong lòng nàng ta nguyện rửa không thôi:

Hừ hừ, nếu không phải bản cung đang mang hoàng tử cho bệ hạ thì nhất định sẽ ngay lập tức xé xác đi bộ mặt khốn nạn của bọn họ, chút đi qua Từ Hi cung nhất định phải ghé thăm Thái hậu mới được, hừ, tội muốn gây hại đến hoàng tử xem bọn chúng có rước nổi không, nhưng, trước tiên phải xử lý việc trước mắt đã...

Nàng ta xoay đầu nhìn hai đứa bé kia, ánh mắt trở nên ngoan độc dị thường. Nàng ta biết rõ hai đứa trẻ này là ai, nhưng thế thì sao nào, hiện tại nàng ta đang mang thai, thậm chí là còn mang hoàng tử của thánh thượng, đánh nó một hai cái thì hoàng thượng cũng sẽ không làm gì nàng đâu chứ nhỉ? Không nể mặt nàng thì cũng nên nể mặt long sủng trong bụng nàng chứ...

Nói cũng không nói, tay đẹp mang theo cái móng bằng vàng ở ngón tay út giơ lên, ý định muốn tát vào mặt của hai đứa trẻ...

Đám nữ nhân xung quanh đều kinh hô một tiếng, hít một hơi thật sâu...

Tiền... Tiền nhân này quá to gan rồi!!!

Cả đám đều im lặng coi kịch vui, nhìn bàn tay kia đang sắp chạm vào da mặt của hai đứa trẻ.

Bàn tay còn chưa kịp chạm vào thì ba bóng đen đã phi tới ngăn cản, một người thì giữ tay Tuyên tần, hai người còn lại thì ôm hai đứa trẻ tránh xa khỏi bàn đá.

Nói thì chậm nhưng diễn ra lại rất nhanh, ba bóng đen lại biến mất không còn chút tung tích nào, khiến người trong cuộc không khỏi rùng mình.

Tuyên tần mắt mở to khiếp sợ nhìn xung quanh, bàn tay còn lại giơ ra nắm lấy cổ tay sưng đỏ lên của mình.

Rốt... rốt cuộc là ai?

(Là ba ám vệ, một là người bảo vệ Tuyền tần vì đang mang long súng, hai người còn lại là bảo vệ hai tiểu công chúa, vì mang trong mình đặc tính bí mật nên không thể để người ta thấy mặt, sau khi sắp xếp xong cũng nhanh chóng biến mất)

Mặc dù là ai đi chăng nữa thì nàng ta cũng biết rõ mình không còn khả năng đánh hai đứa trẻ này được rồi.

Oán hận trong lòng liền đậm chân một cái, xoay người đứng dậy tính đi về thì đột nhiên đôi giày của nàng ta lại không cẩn thận giậm vào mép váy thướt tha dài quá mức của cô nàng, thế là không giữ được thăng bằng lập tức té xấp bụng xuống đất.

Một dòng máu đỏ chảy ra dưới bụng nàng ta...

Đám nữ nhân đều hốt hoảng kinh hô một tiếng, nô tỳ thiếp thân của nàng ta thấy thế liền hốt hoảng không thôi, ôm lấy nữ nhân lên rồi la lớn lên:

- Ngự y... gọi ngự y... chủ tử sắp sinh rồi !!!!!

...

Cho đến tận nửa đêm, Sản cung mới mở ra một lần nữa, xuyên qua bức bình phong thì sẽ thấy một khung cảnh tán loạn ở bên trong, những cung nữ cũng đang dọn dẹp lại trong phòng, trong tay bà vú mập mập đang ôm một hài tử mặt nhăn như khỉ nhưng lại rất đáng yêu, ánh mắt bà ta vui mừng, riu riu không thôi bên tai một nữ nhân đang chảy đầy mồ hôi trên trán, tuy toàn thân nàng ta chặt vật vô cùng nhưng trên môi lại nở nụ cười mãn nguyện đến tận cùng, trong lòng ngoan độc nghĩ.

Từ hôm nay, hậu cung chính là của bọn cung!

...

Nhưng, nàng ta lại không ngờ đến một việc.

Vì chức vị phụ thân nàng ta khá thấp nên trong gia tộc cũng không có nữ nhân nào may mắn được làm phi tần của vua, chứ chưa nói có thai với người, chỉ đến đời nàng ta mới may mắn có mình ả được nhập cung rồi lên đến phẩm tần rồi sau đó lại mang long súng của vua, nên những việc sau khi sinh hoàng tử sẽ xảy ra chuyện gì thì nàng ta cũng không hề biết được.

Hoàng tử hạ sinh đã được nửa năm, nàng ta cũng thành công thăng lên phẩm phi, nhưng làm mọi người nghi ngờ chính là dung mạo hoàng tử lại không có chút nào giống với hoàng đế, cũng không giống với thái hậu hay bất kỳ ai trong hoàng thất, không hiểu sao lại giống... Thủ Lĩnh cấm vệ quân đến lạ thường.

Nghi ngờ, hoàng tộc liền bí mật trích chút máu của đứa bé để dùng máu phân định cha con, thật bất ngờ, máu huyết của hoàng đế cùng hoàng tử lại không hề hòa hợp với nhau, đối lại lại hòa hợp với máu huyết của thủ lĩnh cấm vệ quân đến... không biết làm sao để nói...

Thái hậu hay tin liền tức giận bùng bùng, liền truyền thánh chỉ phế truất phi vị của nàng ta, liên lụy đến dòng tộc cùng phụ thân của nàng ta, Thủ lĩnh cấm vệ quân cũng bị phế chức tước, hoàng tử cũng bị phế đi, cùng nhau bị chặt đầu, dắt nhau đi hoàng tuyền.

Cũng chỉ vì việc này mà hoàng tộc cũng trở nên vô cùng mất mặt, trở thành một câu chuyện âm ỉ suốt ba tháng trong các tửu lâu của quốc gia.

6. Quyển 2 - Chương 1: Một Phần Sự Thật

Mười hai năm trôi qua, mọi thứ cũng đổi thay, con người cũng vì thế thay đổi theo, đứa bé hóa thành người lớn, người lớn hóa thành trung niên, trung niên hóa thành lão phụ.

Hai vị công chúa nay đã lớn rồi, người thì mười tám, người thì mười sáu, ai nấy đều xinh đẹp như hoa như ngọc, cũng đang ở trong độ tuổi đẹp nhất của đời người, có thể thành gia lập thất được rồi.

Trong suốt hơn hai mươi năm phụ hoàng các nàng làm hoàng đế, quốc thái dân an, dân chúng vui mừng, nhưng điều làm họ tiếc nuối nhất chính là vị hoàng đế của họ tuy phi tử có nhiều nhưng mãi vẫn chỉ có ba vị công chúa, hai trong số đó là với hoàng hậu đương triều, còn lại là với Tử quý phi, vị hoàng tử duy nhất của hoàng thượng với Tử quý phi cũng không may mắn khi năm năm trước đã ngã xuống vực thẳm trong một chuyến đi săn mà qua đời. Nói chung, tình hình người kế tự hiện tại là một vấn đề rất cấp bách đối với hoàng thất.

Ở một hồ nước xinh đẹp ở ngoại thành kinh thành, có một con thuyền nhỏ nhắn đang xuôi theo dòng nước, ánh sáng giữa trưa tuy nóng bỏng nhưng khi xuyên suốt qua một tấm lụa gấm ở cửa sổ con thuyền lại trở nên man mát đến lạ thường, cơn gió mát khê lùa qua tấm màn lụa xông vào bên trong làm cho hai cái chuông gió treo ở trên cửa vang lên những tiếng lách cách thật vui tai, một nam tử nằm dựa mình vào một giường êm ái được đặt sẵn trong thuyền, đôi mắt y mê luyến đến lạ thường, nhan sắc cũng là ma mị đến hút người, mái tóc mềm mại như một dòng suối nhỏ xỏa ra, những ngón tay trắng nõn nà tuyệt đẹp khẽ xoay ly rượu làm bằng ngọc lưu ly cồng phẩm đang cầm trong tay, thật đúng là một khung cảnh không dứt mắt được.

Nhưng không hiểu sao lại làm người khác cảm thấy quen thuộc đến lạ thường, dường như rất giống... một vị công chúa nào đó trong hoàng cung nguy nga kia, đường nét trên khuôn mặt y là sự pha trộn tuyệt mỹ nhưng không hề hỗn tạp giữa hoàng hậu mà một người nào đó mà tôi từng nhắc tới trong câu chuyện.

Y hơi ngẩn người một chút rồi đột nhiên nói ra:

- Đệ ấy sao rồi...

Không gian xung quanh vốn im ắng, một thanh âm thật lạnh nhạt nhưng rất cung kính đáp lại:

- Thừa thế tử, nhị thế tử ngài ấy... vẫn không quên được...

Người trong thuyền nghe xong liền khê thở dài, mở miệng lẩm bẩm:

- Đệ ấy thật ngốc...

Quy lụy vì tình chính là một việc ngốc nghếch nhất.

Một lúc sau, người đó mới mở miệng lại một lần nữa:

- Người lui đi.

Bóng dáng đứng ngoài kia đáp " vâng " một tiếng rồi cũng rất nhanh biến mất, chỉ để lại một người một người ở giữa một hồ nước xinh đẹp.

...

Các bạn có thể thấy hơi khó hiểu vì những gì diễn ra ở chap 6 từ đầu tới giờ, thật ra tôi tính kể thêm một chút rõ hơn, nhưng vì tôi miêu tả câu chuyện khá dở nên tôi xin đính chính thể này, vị nam tử ở trong con thuyền kia chính là đại công chúa, còn đệ đệ nàng ấy chính là không sai nhị công chúa, còn về việc vì sao lại gọi hai người là thế tử(con của vương gia) thì tôi xin kể một câu chuyện xưa, thật xưa về hai mươi năm về trước.

...

Phần 2 : Tình Như Một Giấc Mơ

...

Gặp Mặt

...

Hắn năm ấy chính là nhị hoàng tử của Tiên Hoàng, là em trai của Thái Tử Gia đương triều, là người được phụ hoàng phong cho cái danh An Nhân Vương.

Thật yêu thích một cuộc sống ảm đạm, thích làm một vị vương gia phong lưu tiêu sái, không dính bụi trần, mọi việc suôn sẻ đến mức làm hắn cứ ngỡ, hắn sẽ cứ thế mãi mãi đắm chìm trong một cuộc sống mà hắn

luôn mơ ước đó. Hắn lại không nhận được mà nhớ đến ngày ấy, ngày mà hắn lần đầu tiên gặp phải tiếng sét ái tình với nàng.

Lúc ấy, trong lúc hắn đang đứng ở đầu thuyền thối sáo, ngắm cảnh ở hồ Vọng Nguyệt nơi kinh thành, vài lụa màu trắng theo những làn gió tươi mát khẽ tung bay, hắn lúc ấy trông rất tiêu sái. Lúc thuyền trôi đến một góc khá khuất ở hồ nước, thì hắn có nghe thấy một tiếng đàn thật nhỏ vang lên, trong lòng hắn không khỏi tò mò dừng lại tiếng sáo, chăm chú lắng nghe, cái này vừa nghe, hắn liền không khỏi khâm phục tài nghệ của tiếng đàn này.

Tuy nó không thanh tao tú nhả như những tiếng đàn mà hắn từng nghe qua, nhưng nó lại người khác cảm thấy nó hào hùng mạnh mẽ, như đang muốn yêu cầu sự tự do cho riêng nó, chủ nhân tiếng đàn như muốn cho mọi người biết được nỗi khát khao của người ấy mãnh liệt như thế nào, làm cho người khác không khỏi khát khao cùng ghen tị.

Lướt thuyền đi đến một bãi đất gần đó, hắn bước lên đất liền rồi len lén đứng ở một nơi gần đó nhìn người đánh đàn. Nhưng vừa nhìn đến thì lại làm hắn vô cùng ngạc nhiên khi thấy người đó.

Hắn cứ nghĩ rằng đó chính là một vị anh đài, không ngờ người nọ lại là một vị cô nương xinh đẹp mỹ lệ, dáng dấp thực nữ e thẹn. Thật không ngờ, đúng với câu "anh hùng có thể xuất hiện ở bất cứ đâu", không ngờ hắn lại may mắn như thế khi được chiêm nghiệm sâu sắc câu nói này.

Hắn chăm chú ngắm nàng gảy đàn thật điêu luyện, ánh mắt khuôn mặt cử chỉ như muốn hòa nhập hoàn toàn vào tiếng đàn, gương mặt xinh đẹp rịn chút mồ hôi nhưng khoe miệng của nàng vẫn luôn vương vấn một nụ cười thật mỹ lệ. Ngơ ngác ngắm nhìn nàng, cũng không biết từ lúc nào trong trái tim hắn đã bắt đầu nảy sinh hạt mầm nho nhỏ, ngẩn ngơ nghe nàng ấy đàn, cho đến khi người đó đã rời đi thì bên tai hắn vẫn luôn đập dìu bài nhạc đó.

Ngẩn ngơ được một hồi, cuối cùng hắn nhúc nhích một chút, đầu cũng hơi cúi xuống, âm trầm khó hiểu nói:

- Tiểu Tân...

Một bóng dáng đen bịt mặt xuất hiện rồi quỳ xuống, cung kính cúi đầu.

- Người hãy đi điều tra gia thế của nàng ta cho ta...

Bóng dáng kia gật đầu rồi cũng tan biến vào không khí.

Hắn thoáng ngẩng đầu rồi thở dài một cái, bàn tay mảnh khảnh nâng lên ôm trái tim hắn, cảm nhận được từng tiếng đập thình thịch của nó, hắn không khỏi ái ngại.

Trái tim hắn hôm nay... thật lạ...

...

Một khắc sau, ảnh vệ quay về rồi báo cáo tình hình lại cho hắn.

Hắn nghe xong liền không khỏi ngạc nhiên, là nàng!

Hắn cảm thấy đau đầu không thôi, thật không ngờ nữ tử đầu tiên mà hắn để ý lại là hôn thê tương lai của hoàng huynh, Nhị tiểu thư của nhà tế tướng, tháng sau phải nhập cung để tuyển tú nữ. Hắn sầu não chưa đến một hồi thì liền đập bàn một cái, môi nhếch lên.

Hừ, tên thụ hoàng huynh đó dám chạm vào nữ nhân của hắn xem, xem hắn sẽ xử lý tên đó như thế nào!

...

Sau đó hắn dùng mọi cách từ hăm dọa phụ hoàng đến hoàng huynh, dùng những từ ngữ không hay cho lắm dọa nạt, làm hai phụ tử ôm nhau khóc ròng. Một người thì nói đó là sắp đặt sẵn rồi, còn một người nói là đệ tướng ta muốn chắc! Phụ quân của ta...về về về về về về...

Nói qua nói lại làm hai phụ tử kia cũng tức muốn hộc máu, cuối cùng phụ hoàng vì cảm thấy quá đau lòng mà quyết định giao lại cho hoàng huynh, cực kỳ nhấn tâm để lại một mình hoàng huynh ở lại để hưởng hết bao nhiêu sướng gió, còn bản thân thì ôm hoàng hậu nhà mình phiêu du đây đó.

Sau một hồi đôi bên bàn luận thì cũng đưa ra một quyết định, chuyện cũng lỡ rồi thôi thì hoàng huynh sẽ lên ngôi đế, vì ” nhan sắc ” hần rất hoa nhường nguyệt thẹn, với lại để tăng thêm cơ hội để tiếp cận nàng, nên hần sẽ trở thành... sủng phi của hoàng huynh =_=_...

Các quan viên trong Tàng Thư Các sau khi mất đến một tuần để suy nghĩ một chuyện tình gặp gỡ cực đặc sắc và cảm động giữa hai huynh đệ thần kinh này rồi sau đó lên phẩm gì gì đó, cuối cùng dưới sự uy hiếp của hần thì hai năm sau hần cũng được hoàng huynh nhận được chức quý phi, còn đứa con gì đó với cái đứa còn trong bụng, thì một đứa là con trai của lão lang băm trong Thái y viện, từ đó, nó đã trở thành bí mật sâu nhất trong Thái y viện, còn đứa trẻ trong bụng... mặt mo người, người thấy nam nhân từng mang thai bao giờ chưa? Đương nhiên là gói ôm nhồi nhét vào trong cơ bụng săn chắc của hần rồi.

Hần còn ép hoàng huynh nhà hần dùng hết mọi thủ đoạn để cùng nàng hứa hẹn sẽ không ” đụng chạm ” gì đến nàng, đại khái là lợi dụng ước mong luôn được tự do, hưởng được nữ cường của nàng, nàng không muốn dễ dàng trao thân mình cho một nam nhân khác chỉ vì đó là một cuộc hôn nhân chính trị...

Vâng, nhưng làm điều hần tức nhất chính là trong ngày đăng diện lập quý phi, tên thụ hoàng huynh lại làm hần nổi cả da gà da ốc ôm eo hần, xoa xoa mặt hần tuy nhìn nhẹ nhàng nhưng lại ra tay rất nặng, ánh mắt của hần lạnh lùng nhìn ” Phu quân ” của hoàng huynh đang giả làm thái giám đứng bên cạnh, đúng lúc y cũng lúc hai bên giao nhau, đang trong thế cân bằng đối chọi nhau thì cái nhếch môi khinh khỉnh nhìn hần trang điểm giống đàn bà đã thành công làm hần suy sụp hoàn toàn, tên thụ hoàng huynh còn kè kè bên lỗ tai hần khê thì thầm:

- Hoàng đệ a... đệ thật ” xinh đẹp ” a... Việc kế tự sau này thỉnh đệ phải nhọc công rồi...

Hần phi! Hần hận! Hần tức học máu!

Dù hần đúng là có ý tưởng muốn xin cục cưng với nàng ấy, nhưng không hiểu sao câu nói kia làm hần tức muốn chết đến thế, hần tự hỏi.

Không biết việc mình đang làm là đúng hay là sai...

...

Cơ hội rất nhanh đã đến, không ngờ nàng lại phá hủy lời hứa nhanh đến thế, cung Phượng Tường đến báo tin cùng Thiên Giám điện đưa quẻ đến tấm cung của Hoàng đế.

Tên thụ hoàng huynh bỉ ổi sau khi nghe xong thì cũng nhếch môi cười thật hàm ý nhìn hần, tên ” phu quân ” thái giám bên cạnh cũng phối hợp vỗ vỗ hần, vừa nói vừa cười gằn lên:

- Phu đệ a, khổ cho đệ rồi...

Nói xong câu đó, tên thái giám cúi bấp kia ôm hoàng huynh đã thay sẵn đồ thường phục dùng khinh công bay đi đến tận phương trời góc biển nào đó rồi.

Tuy hần rất hận đôi công thụ chết tiết này, nhưng trong mắt cũng lóe lên một tia hâm mộ...

Hần hi vọng, sẽ có một ngày được như bọn họ, tay trong tay cùng người mình yêu đi khắp chân trời góc biển...

...

Vào buổi tối bảy ngày sau, đúng theo ngày đã định của Thiên Giám điện để đi đến cung Phượng Tường, hần dùng Dịch dung thuật sửa thành khuôn mặt của hoàng huynh, vận long bào, bước chân đi ra khỏi Ngự Thư phòng, khẽ xoa nắn đôi bàn tay hơi nhứt nhối.

Mấy bữa nay hần cảm thấy hào hứng chết đi được, hần hận đến nỗi không thể ngay lập tức nhào đến ôm hôn nàng thật thắm thiết, nhưng hần vẫn cố kiềm chế lại lửa dục đang bùng bùng trong người mình, hiện tại vẫn chưa tới thời điểm phải công khai với nàng, hần sợ sẽ dọa chết nàng mất. Hần cố gắng kiềm chế nỗi nhớ trong lòng bằng cách lao đầu vào làm việc, muốn làm cho bản thân trở nên bận rộn hơn.

Ban ngày hần làm việc ở Ngự Thư phòng, còn ban đêm thì hần lén ngấm nhìn gương mặt xinh đẹp đáng yêu của nàng ngủ say, dần biết thế đang tự dày vò trong bản thân mình, nhưng vẫn cứ thế muốn dày vò mình, muốn bản thân đắm chìm vào một cảm giác hạnh phúc đến khó thở này...

Rất nhanh cũng đến thời điểm ấy...

...

7. Quyển 2 - Chương 2: Ân Ân Ái Ái

Hắn đi vào trong cung Phượng Tường, trong suốt quá trình, hắn đều cố tỏ ra thật căng thẳng, nhưng trong lòng đã vui mừng đến muốn gào thét lên.

Hắn cũng sai bọn cung nữ tắt hết đèn trong tấm phòng, nghe thấy bọn người đằng sau cười khúc khích, mặt dày như hắn cũng có chút mắc cỡ, dù sao thì... đây cũng là lần đầu của hắn với nàng, hơn nữa, hắn cũng không muốn nàng nhận ra hắn, hơn nữa... hơn nữa, hắn nghe nói nàng rất thích hoàng huynh hắn không muốn để cho nàng thất vọng...

Sau một hồi tự bị phần bản thân, hắn cũng đã đi qua tấm bình phong ngăn cách giữa phòng ngủ cùng bàn ăn trong tấm cung, hắn khẽ nâng tay đặt lên lồng ngực mình, cảm nhận trái tim hắn nơi ấy đang cực kỳ không ngoan ngoan đập thành thịch không thôi.

Đi đến giường ngủ, thông qua ánh sáng của mặt trăng yếu ớt len qua cửa sổ chiếu vào, hắn nhìn thấy một bóng dáng đang nằm trên giường, mái tóc đen mượt khẽ xõa ra, khuôn mặt của nàng hơi cúi xuống, hắn cũng nhìn thấy trên mặt nàng ửng một tầng hồng nhạt...

Nàng, nàng cũng đang xấu hổ giống hắn sao, hắn đang nằm mơ hay sao...

Tay hắn vươn ra ôm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng, khẽ cúi mặt xuống để ngửi lấy mùi hương trên tay nàng.

Hắn cảm nhận được giai nhân đang thoáng run rẩy, không nhịn được liền cười khẽ một tiếng, giai nhân thấy thế lại càng ngại ngừng không thôi, cúi mặt xuống, như muốn rút hắn vào cái mai rùa be bé mà nàng đã tạo ra vậy.

Hắn vươn tay nâng cằm nàng lên, hôn nhẹ lên môi nàng một cái rồi thật sâu lọt thỏm vào sự ngọt ngào của nàng. Hắn đặt nàng xuống giường, thật cẩn thận đè người mình ép lên thân thể nhỏ bé của nàng, bắt đầu kế hoạch tạo người.

...

Hắn thật vui mừng khi thay tin nàng mang thai, không nỡ xa nàng, lại muốn nàng bị những phi tần khác ám hại, hắn liền dứt khoát chuyển đến cung Phượng Tường sống luôn, ngay cả tấu chương cũng trực tiếp chuyển tới đây để hắn chuẩn tấu. Ngoài việc mỗi buổi sáng đều đi châu triều sáng thì dường như cả ngày hắn chỉ ở bên cạnh nàng.

Rồi ngày nàng lâm bồn cũng đến, hắn lo lắng không thôi đi qua đi lại trước cổng sản cung, nghe thấy từng tiếng la thất thanh đau đớn của nàng từ trong đó vang ra khiến hắn cảm thấy lo lắng không thôi, đợi được một hồi liền không nhịn được mà phá cửa chạy vào, cầm chặt lấy tay nàng, phá hết mọi hình tượng thật dịu dàng ủng hộ nàng, cái miệng không ngừng lại được khiến người ta thấy xấu hổ không thôi...

Sau một hồi mưa rào phun đầy mặt giai nhân, nàng cũng nhịn được mà trong lòng nộ khí gồng sức sinh babi ra... lộn, sinh hài tử ra!

Đó là một bé gái cực kỳ đáng yêu, à, thật ra cũng có chút giống con khỉ, nhưng chỉ cần là con của nàng với hắn thì hắn đều sẽ yêu thích hết!

Bé được cung nữ cùng bà vú chăm sóc chu đáo được vài ngày, thân hình bé bỏng cũng mập mạp được chút ít, thân thể mũm mĩm đáng yêu nằm trong lòng nàng, đôi mắt to tròn long lanh nhìn hắn không thôi, bàn tay nhỏ bé núc ních thịch vươn ra về với hắn, hành động làm nũng cũng thật là đáng yêu!

Hắn không nhịn được liền thả bút lông cùng tấu chương xuống, không chút nề hà chạy đến cọ cọ lên má hồng của bé, làm cho bé cảm thấy hơi nhột mà cười khúc khích không thôi.

Aiz, nhà có thêm một đứa trẻ đúng là bầu không khí khác hẳn đi.

Thật ra, có một sự thật mà không ai biết được, ngoại trừ bà vú cùng hắn biết, thật ra bé là bé trai!

Nhưng thấy nàng yêu thương bé như thế, khuôn mặt cũng ửng hồng không dám lật tấm khăn kia ra để xem... bằng chứng, với lại... hắn thích con gái nha, hắn không thích con trai chút nào, với lại hài tử này cũng nằm trong bụng mẫu hậu hắn quấy phá đến hơn chín tháng trời, cũng làm cho hắn phải... e hèm, khụ khụ, nhìn đến gần cả năm trời, nên hắn quyết khai không cho thiên hạ biết rằng nàng đã sinh nhi nữ.

Đau lòng không thôi, bỏ qua cái suy nghĩ chỉ muốn nàng sinh một hài tử, hắn liền quyết tâm muốn sinh ra một nhi nữ thật sự, nhi nữ đó mà giống nàng chính là thiên hạ tuyệt phối rồi, đó nhất định sẽ là một tiểu oa oa thật dễ thương, thế là hắn lại tiếp tục chăm chỉ đào, đào, đào... và đào. Và cho đến một ngày... ta da!!! Hắn đã đào được một cục vàng a! Nàng lại mang thai a!

Lần này nàng mang thai, hắn không chỉ ở suốt bên cạnh nàng, hắn thậm chí còn chăm chỉ dùi mài kinh sử cuốn sách “Làm sao để nương tử mang thai bé gái” 24/24, sau hai ngày tu luyện cuối cùng thì hắn cũng tu hành chính quả, cũng hiểu rõ “nhân quả của thế gian”, sau đó lại là một đợt nhồi nhét những loại thức ăn tốt cho cơ thể của “bà mẹ và trẻ nhỏ” vào mồm nàng, cả nguyên tháng trời chỉ biết ăn đi ăn lại chỉ mấy cái món đó, cuối cùng nàng cũng không nhịn được mà đập bàn, thì hắn mới chịu dừng lại, có chút tội nghiệp nhìn nàng, sau đó lại len lén nhồi thêm mấy trái cây đó vào trong... con gà luộc, ép nàng ăn không thôi, làm nàng cũng muốn đập vô mặt hắn rồi!

Lại qua một chút thời gian, lại tới thời gian lâm bồn tới, nàng cũng sinh hài tử, nhưng tại sao, tại sao a!! Hắn muốn đập bàn, hắn muốn có nữ hài!!!

Thế là hắn lại một lần nữa đổi mất giới tính của con trai mình, aiz, số cũng thật là khổ a...

Nhưng hắn thật không ngờ, ước nguyện của hắn lại biến thành tai họa cho nàng, khiến nàng cảm thấy tủi nhục. Trong lòng hắn liền cảm thấy bất an, mẫu hậu cũng kêu hắn đi tới Từ Hi cung để nói chuyện một chút. Không cần nghĩ nhiều, mọi việc đã muốn tới thì cũng đã tới. Mẫu hậu khuyên hắn nên chuyên tâm thị tẩm các phi tử khác để giúp kế thừa hương hỏa cho hoàng thất, trong lòng hắn trở nên vô cùng hỗn loạn, không biết có nên rống lên với bà rằng, người hiện tại đã có hai hoàng tôn hay không, trong suốt quá trình, hắn một câu cũng không nói, cũng không thể nào lọt vào tai hắn, nghe một hồi, sau đó hắn lại vô thức đi về tẩm cung của mình.

Trong lúc còn đang cắn ngón tay suy nghĩ thì hai bóng dáng nam nhân một lớn một nhỏ xuất hiện trong tẩm phòng của hắn, trên môi một người thì nở nụ cười toe toét, còn người khác thì nhìn nọ bằng một ánh mắt yêu thương cưng chiều.

Người đang cười đang mở miệng gì đó mà chúc mừng hắn sinh được hai hài tử, còn gì mà muốn thăm hai đứa cháu một chút, tùm lum ền tè le, sau một hồi hắn ta tự sướng rồi muốn người khác vỗ tay hoa nghênh thì cuối cùng hắn bị cái vỗ bộp lên vai mình của hắn làm cho giật nảy mình, ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn bộ dáng có chút quá mức nghiêm túc của hắn. Hắn nhìn tiểu thụ hoàng huynh của mình một lúc, sau đó đi ngang qua y, ánh mắt len nhìn cái tên thái giám chết tiệt, rồi thu lại tầm mắt, tiêu sái rời khỏi tẩm cung.

Mỗ nam có chút ngáy ngô gãi gãi đầu nhìn phu quân của mình, có chút ngốc hỏi:

- Lang lang, hắn bị gì vậy a...

Tên phu quân kia dịu dàng nhìn nàng, mỉm cười xoa xoa lại mái tóc hai rôi của mỗ nam, khẽ nói:

- Tên đó là bị bệnh thần kinh, người chấp y làm gì...

Nói xong liền trực tiếp bế y lên, đặt y lên giường, ép xuống người y, tiếp tục sự nghiệp gian trá của mình...

Tin đồn hoàng đế thị tẩm ngay đêm đó chính là đây, những người đứng canh ở đó chỉ nghe tiếng rên rĩ cùng tiếng thở thốn thển phát ra từ tẩm cung nên chưa kịp phân định là tiếng nam hay tiếng nữ mà đã lập tức đồn ầm cả lên.

...

Hắn rời khỏi tấm cung, giục đi mặt nạ bằng da người, dùng khinh công bay lên những nóc nhà của hoàng cung, đi tới một tòa nhà thì dừng mắt lại, thật nhẹ nhàng lấy một tấm ngói ra, ánh mắt thật dịu dàng pha chút đau lòng nhìn bóng dáng người con gái đã u uất nằm lên giường khẽ khóc lóc, hắn không nhìn được mà hạ chân bước xuống nền nhà, khẽ mở cửa sổ ra rồi chui vào bên trong, bước từng bước chân nhẹ nhàng đi đến chỗ nàng, nàng dường như cảm nhận được có ai đó đang đi tới, đầu khẽ xoay lại nhìn về phía y.

Nàng chỉ thấy ở nơi đó có một bóng dáng cao to đang đi tới, khuôn mặt của y bị bóng tối che khuất nên không nhìn thấy được rõ ràng, nhưng không hiểu sao ánh mắt y lại sáng rõ đến dị thường, vốn là sẽ la lên hoảng sợ, nhưng nàng vẫn như thế giữ cho mình lại sự im lặng, vì nàng nhìn thấy trong đôi mắt sáng ấy lóe lên sự dịu dàng, sự yêu thương khi nhìn tới nàng, con tim nhỏ bé của nàng thoáng run rẩy, ngón tay trắng nõn như búp măng nâng lên ôm lấy trái tim đang đập thình thịch không thôi.

Trái tim nàng hôm nay thật... kỳ quặc.

...

Y càng tiến lại gần nàng, nàng lại càng cảm thấy ngược ngùng không thôi, cho đến khi hắn cách nàng khoảng nửa mét thì mới dừng lại bước chân, động tác hình như có chút chần chừ nhưng sau đó cũng ngồi xổm xuống, vì nàng đang ngồi trên ba bậc thang, nên y lúc này hơi lùn hơn nàng một chút, khuôn mặt y ngẩng lên nhìn gương mặt hoa lệ đài vũ của nàng, bàn tay to lớn vươn ra khẽ lau đi nước mắt trên gò má nàng, thật dịu dàng nói:

- Bé ngốc, nàng đừng khóc nữa...

...

Khi hắn ngẩng đầu lên thì nàng lại sững sờ khi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú đến tột cùng của hắn, gò má vốn đã lai láng những giọt nước mắt vốn đã ửng hồng nay lại càng ửng hồng thêm nữa, thân thể nàng lại càng như muốn nổ tung lên khi hắn vươn ngón tay ra lau nước mắt thay cho nàng, ngón tay hắn tuy không gặp những vết chai như những nam nhân, sự mềm mại trên đôi tay y ngược lại cũng không mang theo nét nữ tính chút nào, những xúc cảm trơn mềm làm cho nàng cảm thấy như y đang nâng niu nàng như một đóa hoa trong lòng bàn tay vậy, thật nhẹ nhàng vuốt ve, thật yêu thương cưng chiều, làm cho nàng cảm thấy thật hạnh phúc, hơn nữa, hơn nữa... nàng cảm thấy bàn tay này, cảm giác này lại quen thuộc đến dị thường, giống... giống như của một người nào đó... Là nàng hoang tưởng hay là ngu ngốc đây?

Lúc nàng còn đang chìm vào trong dòng hoài tưởng, thì tiếng gọi " bé ngốc " của hắn đã làm cho nàng thoáng tỉnh mộng, giật nảy mình nhìn hắn, đôi mắt mở to không tin nổi lắp bắp :

- Người... người...

Đó không phải là xưng hô khi " người đó " gọi mình sao, sao hắn lại... sao hắn... không thể nào!!!

Nếu nghe kỹ, thì nàng lại cảm thấy giọng nói này lại càng quen thuộc, nhưng... nhưng khuôn mặt người này không giống người đó!

Cảm thấy nàng dường như đã nhận ra mình, hắn cười khẽ một tiếng, hai bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ của nàng, nói nhỏ:

- Đúng, là ta...

8. Quyển 2 - Chương 3: Cùng Nắm Tay Nhau Đi Đến Chân Trời Góc Biển

- Đúng, là ta...

Hắn thật bình thản trả lời.

Nàng như không dám tin mà nhìn chằm chằm vị hoàng đế luôn thích nhàn hạ của phu quân mình, một lúc sau liền lắc lắc đầu, mắt rưng rưng muốn khóc hô lên:

- Không thể nào, người nói dối, ta không tin, nhất định là người lừa ta... đúng! Là người lừa ta đúng không?

Trong đầu nàng lóe lên một tia sáng, mở to mắt nhìn hắn, cứng đờ nói:

- Nam nhân bấy lâu nay luôn ân ái với ta... chẳng lẽ là người...

Trong mắt hắn lóe lên tia sáng phức tạp, khẽ nói:

- Cũng là ta...

Nàng đột nhiên ngồi bệt xuống đất, lảo đảo như mất trí:

- Thế rốt cuộc những việc ta làm được trước đây chẳng phải chỉ là uống công rồi hay sao, mọi người sẽ xem thường ta, sẽ nói ta không ra gì, sẽ nói ta là một thứ...

Hắn đau lòng nhìn hành động ngây dại của nàng, động tác nghe theo trái tim mình chỉ bảo mà khuya xuống ôm chặt lấy người nàng, đúng, ôm nàng thật chặt, để cho nàng cảm nhận được, ở bên cạnh nàng, vẫn luôn luôn có hắn ở bên cạnh, vẫn dùng mọi cử chỉ ánh mắt cưng chiều để muốn nói rằng...

Ta yêu nàng...

...

Thấy hắn ôm chặt lấy nàng, thân thể nàng đang thoáng run rẩy, đang muốn giãy dụa đứng dậy thì lại cảm thấy được vòng tay hắn đang siết chặt lấy nàng, nàng không hiểu vì sao, vì sao lại cảm thấy khó thở cùng rã rời thế này, khó thở không phải vì cái vòng tay siết chặt của người ấy, mà lại vì, cảm giác được trống ngực thình thịch liên hồi từ người nọ, cái này đập liên hồi, có phải hay không là vì nàng, có phải hay không là đang lo lắng cho nàng, nàng có hay không là đang hoang tưởng.

Trong lúc nàng đang phát ngốc, thì môi hắn lại kề bên tai nàng, thì thầm bên tai nàng một câu nói:

- Hãy cùng ta đi đến chân trời góc biển được không...

Nàng sững sờ.

Hắn... Hắn có ý gì...

Trong lúc nàng buông lỏng cơ thể ra thì cái siết chặt từ vòng tay đó đã thành công làm nàng ngất xỉu...

Ồ... xem ra lúc này ngất xỉu là một việc sáng suốt...

...

Sáng hôm sau, nàng có chút mơ hồ mở mi mắt ra, đập vào mắt đầu tiên chính là một bức tường bằng gỗ được khắc gọt hoa văn rất tinh xảo cùng một tấm vải lụa bằng vải ren màu trắng.

Có chút ngây ngốc nhìn những đồ vật trước mặt, thì lại cảm giác "thứ" mà mình đang ngồi lên trên thật có chút mềm mại, hơn nữa, nàng còn có chút cảm giác giống như, ừ, giống như "bức tường" bốn phía đang rung động mãnh liệt vậy...

?? Rung... rung động...

Một suy nghĩ đáng sợ xoẹt qua đầu nàng...

Không, không phải xung quanh đây có cái gì nguy hiểm đấy chứ hả!!!!??

Nàng hoảng sợ đứng bật dậy!

? Đau quá, cái gì đây? Sao không gian nơi này lại nhỏ bé thế này...

Chưa kịp suy nghĩ lung tung được mấy giây thì đã chợt tỉnh mộng, người hơi khuya xuống chạy vội đến lớp màng mỏng phía đối diện mà nàng cho là "cửa ra". Mở lớp màng đó ra, thấy trước mặt có ánh sáng liên miên rõ không thôi, chân đang muốn nhấc lên chạy ra ngoài thì lại phát hiện bước chân đạp phải một khoảng... không vô định.

Nhìn thấy tình trạng khủng hoảng của mình hiện tại, nếp nhăn nơi trán còn chưa kịp nhăn lại cùng với nước mắt " rơi trên khóe mi " thì đầu óc nàng đã trống rỗng không sót gì chữ hã, trong đầu lúc này chỉ xuất hiện đúng hai từ.

Xong rồi!

Nàng không còn nào khác đành nhắm mi mắt lại, buông tha cơ thể mình trôi theo cái số phận phải ôm hôn đất mẹ...

Mi mắt nhắm đã lâu, nhưng nàng vẫn không cảm nhận được chút đau đớn nào như tưởng tượng, đổi lại, nàng lại cảm giác bên eo nhỏ của mình đang có một vòng tay cuốn chặt lấy, sau đó còn đỡ nàng dậy, đặt nàng ngồi bên cạnh y, vòng tay kia vẫn một mực ôm chặt lấy không buông tha. Im lặng được hồi lâu, đột nhiên nàng lại nghe thấy một tiếng thở dài rất náo nức, sau đó còn có một giọng nói mềm mại của một nam nhân vang lên trên đỉnh đầu:

- Aiz... Nàng làm cho ta cảm thấy rất đau lòng a...

Cũng không để ý tới vòng tay đang vô lễ ôm lấy eo mình, đôi mắt nàng có chút ngờ nghệch ngẩng đầu lên nhìn người nọ. Cái này đập vào mắt nàng lại là nam nhân sở hữu một gương mặt rất tuấn tú...

Uy! Không phải là nam nhân ngày hôm qua sao? Sao hắn lại ở chỗ này!

Nàng nhíu nhíu lại đôi mày thanh tú, ánh mắt như nhìn người ngốc nhìn người nọ hồi lâu...

Nam nhân nọ dường như cũng cảm nhận được nàng đang nhìn mình, ánh mắt của người nọ tuy một mực nghiêm túc nhìn về phía trước, nhưng trên hai má lại xuất hiện hai điểm hồng hồng gian tình.

Nàng nhìn hắn, hắn nhìn phía trước lại trôi qua một hồi lâu, đột nhiên, tay hắn vốn đang ôm lấy eo nàng chợt dời lên mặt nàng, xoay mặt nàng vốn đang nhìn hắn cố định nhìn theo phương hướng mà hắn đang nhìn.

Đang muốn phản kháng, ánh mắt xoẹt qua khung cảnh trước mặt bỗng chốc khựng lại, có chút ngây người nhìn khung cảnh xinh đẹp ở trước mặt.

Một con đường lộ nhỏ, phủ hai bên đường là hai hàng cây xanh rậm rạp nhưng vẫn đủ ánh sáng để đi đường, ánh sáng giữa trưa chiếu xuyên qua những kẽ lá tạo thành những đốm sáng nho nhỏ màu vàng nhạt chiếu trên đường lộ, những đóa hoa đại đủ màu sắc mọc rải rác ở hai bên ven đường đang xoẹt qua nhanh chóng trước mặt nàng.

Thật sự, từ trước tới giờ nàng chưa từng nhìn qua một khung cảnh xinh đẹp như thế này bao giờ, nếu nói, nơi nào là nơi đẹp nhất mà từ trước đến giờ mà nàng từng xem qua? Thì nàng sẽ trả lời nơi đó là Ngự Hoa Viên ở chốn hoàng cung hoa lệ.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của nàng chỉ xoay quanh những lễ tiết lễ nghi mà những tiểu thư khuê các con nhà gia giáo cần phải học, đến khi lớn lên được một tý, thì nàng hai bên gia đình sắp xếp gặp nhau với tiểu thái tử, sau đó hai người xem như là người bạn tâm giao từ nhỏ, cũng từ thời khắc ấy, những tiết học lễ nghi của nàng lại càng nặng thêm đến vạn phần, nàng phải rèn luyện cho được cái khí chất, cái uy nghi của một mẫu nghi thiên hạ!

Ban đêm nàng học lễ tiết, buổi sáng nàng phải gắng nở một nụ cười thật vui vẻ hòa đồng với tiểu thái tử kia, còn phải làm những trò nhảm chán cùng một mối với tên nọ, mỗi ngày, nàng chỉ được có hai canh giờ!

Cuộc sống của nàng cứ thế trôi qua, thời gian trôi qua thật chậm chạp nhưng cũng không bao giờ dừng lại, trong một lúc ngây ngô, không biết từ lúc nào nàng bước chân tiến vào độ tuổi của một thiếu nữ - đến tuổi gả chồng.

Cứ thế thuận lợi trôi qua, nàng liền trực tiếp tiến cung, trải qua một kỳ kiểm tra cho có, thì cuối cùng nàng cũng ngồi lên được vị trí mẫu nghi thiên hạ và " sống sót " cho đến tận bây giờ.

Tuổi thơ của nàng không một chút hạnh phúc, thời gian thiếu nữ của nàng cũng không chút tự do vui vẻ. Xung quanh nàng, xung quanh cuộc sống của nàng chỉ toàn những mưu mô tranh đấu xảo quyệt, những lễ tiết cứng nhắc vây quanh, mà không có một chút nào gọi là " thú mà nàng thích ". Nàng, chỉ có thể dùng

tiếng đàn – thứ mà mình giỏi nhất, để gửi gắm đi những khát khao mưu cầu của nàng, còn ngoài ra, nàng hình như chẳng có tư cách gì có thể nhìn nhận được hai thứ tự do cùng vui vẻ ấy.

Nhưng ngay từ nhìn thấy được khung cảnh xinh đẹp tráng lệ này, ngay từ lúc nàng đoán chừng mình đã được tự do, đã có thể thoát ra được cái lồng chim vô hình ấy, thì nàng lại cảm thấy trong lòng mình như đang có chút cảm giác âm áp cùng bùng nổ xõa tung ra mọi buồn phiền vướng víu lấy trong lòng nàng bấy lâu. Trong lòng đột nhiên lại trải dội lại khát khao mà nàng đã chôn lấp bao lâu nay!

Nàng muốn tự do! Nàng muốn mình có thể đi vân du khắp mọi miền cảnh sắc!

...

Nhìn thấy con nhỏ vui thích khi được thả tự do ánh lên trong đôi mắt của nàng, khóe môi liền không nhịn được mà nhếch lên cười theo. Hắn biết rõ chứ, hắn nhìn ra được khát vọng mạnh mẽ trong bóng hình tịch mịch của nàng. Kể từ ngày đó, khoảng khắc lúc hắn lần đầu tiên gặp mặt nàng, thì hắn đã biết rằng, con tim hắn cuối cùng cũng chịu bị trói buộc bởi một người rồi...

Nhưng, hắn cũng rất sợ, sợ rằng suy đoán của mình là nhầm lẫn, đây chính là thứ suy nghĩ mà lần đầu tiên một người tự tin tràn đầy như hắn nghĩ tới. Hắn cũng do dự rất lâu trước khi quyết định thực hiện điều này, đây là một canh bạc lớn nhất trong cuộc đời đầy may mắn của hắn, kết quả chỉ có hai cái. Một là thành công thắng chức, hai chính là thất bại ê chề.

Khi nhìn thấy được biểu hiện ánh mắt đầy khát vọng của nàng khi nhìn tới khung cảnh này. Khi hắn cũng hiểu được, canh bạc này, hắn đã thắng lớn rồi!

Hắn cũng đã nghĩ tình trạng tồi tệ nhất chính là thất bại, cho dù có thế, thì cũng đừng hi vọng hắn sẽ buông tha cho nàng, hắn sẽ bám nàng cả đời, sẽ dụng tất cả mọi hành động để có thể chứng minh cho nàng thấy được tình cảm chân thật này của mình. Nếu hắn có bỏ cuộc, thì chỉ có thể nói, mọi công lao của hắn cuối cùng cũng đã được đền bù rồi.

Hắn đời này, nàng kiếp này, cũng đừng hòng nghĩ tới sẽ thoát ra khỏi được vòng tay định mệnh của hắn và nàng!!!!

9. Quyển 2 - Chương 4: Sở Thích Nam Nhân Và Tình Yêu Của Thiên Hoa

Tiết trời mùa xuân vẫn trải rộng một mảnh trắng mênh mông khắp khu núi rừng hoang dã mỹ lệ, khí lạnh lan tỏa khắp mọi góc ngách nhánh cây ngọn cỏ làm cho đám sóc con đã ngủ đông suốt hơn tháng nay cũng không nhịn được mà biếng nhác tiếp tục nằm ngủ thẳng cẳng, đuôi nhỏ xù xù cũng có chút co lại, miệng nhỏ hơi hé ra ngáy ngáy lộ ra chiếc răng cửa bé xíu, cảm giác trông rất đáng yêu.

Ở một thị trấn nhỏ nhắn xinh đẹp nằm sâu trong trong dãy rừng mênh mông, trong một căn nhà tràn ngập sắc hoa tuyết trắng, có một nữ nhân tuy ăn vận bình thường nhưng vẫn không thể nào ngăn trở được khí chất tinh khiết huệ chất lan tâm của nàng, trên tay nàng có cầm một cuộn chỉ nhỏ màu hồng phấn, ánh mắt có chút si ngốc nhìn khung cảnh mưa xuân bay phấp phới ở bên ngoài.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, rốt cuộc nàng đã tới thị trấn này đã được nửa năm. Lúc đầu còn cảm thấy không quen cùng bức bối vì không còn hưởng thụ được nữa cái cảm giác kiêu ngạo người người tín ngưỡng kia, nhưng dần dần, nàng lại càng cảm thấy rất thích nơi này, cảm thấy nơi này rất đáng yêu, người dân nơi đây cũng thật tốt, giúp đỡ nàng những lúc nàng bơ vơ không biết nên làm gì, họ thuần lương đến nỗi, ở nơi đây, nàng không hề biết đến chút nào cái khái niệm người nghèo kẻ giàu, kẻ sang người hèn, ở trong thị trấn nhỏ, già trẻ lớn bé ai nấy đều bình đẳng như nhau, mỗi bữa ăn của họ đều do chính tay họ vun trồng nuôi nấng. Nàng cũng dần gỡ bỏ đi gương mặt luôn kiêu ngạo quá mức giả tạo, nó cũng có thể là bắt buộc, nhưng đó cũng là việc mà nàng rất đồng ý.

Nếu đây là một giấc chiêm bao, thì nàng vĩnh viễn hi vọng mình có thể mãi đắm chìm trong cõi hư vô này, nàng sợ, sợ rằng khi tỉnh mộng thì nơi này sẽ biến mất hoàn toàn, sẽ không để cho nàng có thể quay lại nơi này nữa...

Suy nghĩ còn đang rối loạn thì một tiếng " cạch " mở cửa vang lên, một tiểu cô nương khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi bước vào, trang phục trên người làm từ tấm vải bố màu trắng, trên tay đang cầm một cái tô nhỏ bốc khói nghi ngút, tiểu cô nương chăm chú cẩn thận đặt tô nhỏ lên chiếc bàn đã lót sẵn một tấm vải, lấy một cái chén không cùng một cái muỗng đặt xuống bàn, múc cháo vào chén, sau đó quay đầu lại, khuôn mặt trẻ con mỉm cười thật ngây thơ thuần thiết nói:

- Tiểu thư, ngoài trời đang lạnh lắm, người nên uống chút cháo cho ấm bụng đi.

Thiên Hoa nhìn chén cháo, sau đó cười cười khẽ đáp :

- Được.

Đặt cuộn chỉ mình cầm trên tay vào một cái rổ đựng những cuộn chỉ nhiều màu sắc, lúc nàng đứng dậy đi tới bàn ăn thì lúc này mới xuất hiện ra cái bàn dẹt vải đang cố định lấy một bức tranh thêu làm dang dở, trên phần vải đã dệt xong là hoa văn hình những đóa hoa mẫu đơn vàng đỏ xen kẽ, xen xen những đóa hoa là những chiếc đoạn lá cành màu xanh biếc được thêu dệt rất tinh xảo, chứng tỏ tay nghề của thợ dệt cũng không hề tệ chút nào.

Chiếc váy màu xanh nhạt lướt nhẹ qua sàn nhà rồi yên vị ngồi xuống lên chiếc ghế tay cạnh bàn, tay ngọc vươn ra cầm lấy chiếc muỗng rồi thật thông dong thoải mái đưa đến bên miệng ăn lấy, mắt hơi nhắm lại, miệng nhỏ nhắn hồng hồng ngậm ngậm khẽ chu môi để thưởng thức lấy cảm giác nóng bỏng cùng thơm nồng của miếng cháo trong miệng mình, ngậy người được một lúc, liền chặc chặc vài tiếng, tiếp tục múc thêm vài muỗng vào miệng mình, nuốt xong liền liếc mắt thưởng thức " đưa tình " nhìn tiểu cô nương, lời nói ra lại không hề diễm đạm chút nào:

- Tiểu ni cô, còn cháo không nha?

Về mặt vẫn diễm đạm vô tâm như cũ, nhưng vẫn thấy rõ trong đôi mắt phượng xinh đẹp lại nhiễm đầy tia du côn trêu chọc, nếu so với nàng khí chất cao quý hồi nửa năm trước đúng là khác nhau đến một trời một vực!

Gân xanh khẽ co giật trên trán tiểu cô nương, nụ cười trên khuôn mặt vẫn duy trì được vẻ rạng rỡ, nhưng lại đang có xu hướng méo xệch dần dần trả lời:

- Vẫn còn, chút nữa... Tiểu thư, Tiểu Tình có thể nói một câu được không?

Lông mày Thiên Hoa hơi nhướng lên tỏ vẻ cho phép.

Tay nhỏ bé đánh cái bộp rồi giữ chặt lấy cái vai của Thiên Hoa, ánh mắt không chút e sợ đối diện lấy đôi mắt kinh ngạc nhìn nàng, hai bên nghiêm túc nhìn nhau, một lúc sau tiểu cô nương kia mới mở miệng nói với một giọng điệu cũng thật là chu ngoa khoa trương:

- Tiểu thư, người có thể đẹp đi khuôn mặt nghiêm túc đó khi đang nói chuyện vô cùng du côn với tiểu ni... lộn, với Tiểu Tình hay không nha, ai nha, Tiểu Tình của tiểu thư là một tiểu cô nương rất ngây thơ, thuần thiết, trong sáng, đáng yêu, thiện lương...

Thiên Hoa càng nghe thì trán càng xám đen, tay cũng không chút thua thiệt đập cái bộp lên vai tiểu cô nương đối diện, ánh mắt nghi ngờ soi mói từ chân lông cho đến con chí đang bò bò trên tóc tiểu cô nương, giọng nói vẫn duy trì sự bình thản:

- Tiểu ni cô, tỉnh lại đi, những lời em nói... ta, thật sự hưởng không nổi đâu...

Hai bên bốn mắt đối chọi nhau quyết liệt, lại được một lúc, tiểu cô nương nhỏ nhắn liếc đến tô cháo mình đem tới, cực kỳ tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chỗ ngồi của nàng, cầm lấy cái muỗng mà nàng vừa dùng xong, sau đó lại lao đầu vào ngồi ăn ngấu nghiến cho đến khi chén cháo không còn sót lại chút gì, sau đó lại lấy ống tay áo lau đi nước cháo rơi vài bên miệng mình, hai chân vô thức đặt lên ghế ngồi chồm hồm, ánh mắt ngây thơ diễm đạm nhìn tiểu thư nhà mình, miệng nhỏ mỉm cười hờ hợt lộ ra một hàm răng sáng bóng như được kem P/s tài trợ.

Đói chết lão ni, no rồi~ing...

Khuôn mặt đúng dạng vô cùng khoa trương thỏa mãn cười meo meo, tay nhỏ vuốt vuốt bụng căng của mình.

Trong suốt quá trình diễn ra, Thiên Hoa chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Tình chén sạch đi bữa sáng của mình, cũng không có chút gì là đau lòng, trán khế nhăn lại khó chịu, mở miệng ghét bỏ nói một câu làm cho tiểu cô nương nhà người ta tức hộc máu:

- Mất vệ sinh.

...

Qua bữa trưa, ánh nắng lúc này cũng đang ở trong thời kỳ thịnh vượng nhất trong ngày, cũng nhờ vào tiết trời mùa xuân còn đang lạnh giá cho nên trong khoảng thời gian này không những làm cho người ta cảm thấy khó chịu vì sự oi bức, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy khoái chí không thôi thưởng thức lấy cái cảm giác ấm áp của một mùa xuân nên có. Trong gian khuê phòng của nữ nhân nào đó, tay nhỏ đang thoăn thoắt dệt những cộng chỉ nhiều màu tạo thành một bức tranh dệt hoa mẫu đơn cỡ bự, so với hồi sáng thì lúc này trên bức tranh cũng tăng thêm một nhánh lá cùng đôi ba nụ hoa bé li ti, nhìn như ảo nhưng lại giống thật đến khác thường.

Nhìn lấy thành quả mà mình làm được từ sáng tới giờ, bên khốe môi không nhịn được mà hơi mỉm cười, tay thả xuống đám đồ vật trên tay mình, đang tính xoay người đi ra ngoài thì bên cửa lại đột nhiên bị đẩy mạnh ra, khuôn mặt hốt ha hốt hải vẫn khoa trương như cũ nhìn tiểu thư nhà mình, không duy trì được hình tượng "thục nữ" của mình mà gào lên:

- Tiểu thư, vị... vị công tử kia lại đến rồi nha!!!

Lời nói xong liền thấy tiểu thư đối diện mình đang gương mặt cực kỳ bình thản lấy hai ngón tay trở che kín lấy lỗ tai, ánh mắt nhìn nàng càng thêm ghét bỏ khinh khỉnh. Một chút cũng không quan tâm đến tình trạng đang muốn nổi đóa của Thiên Hoa, Tiểu Tình trực tiếp cầm lấy cánh tay đang cong lên che lỗ tai của nàng, rồi cực kỳ mạnh mẽ lôi nàng lệch theo sau.

Đi qua dãy hành lang không nhỏ cũng không lớn, hai người một lôi một lệch cũng đi tới đại sảnh, ánh mắt của Thiên Hoa hờ hững liếc qua cửa nhà thì lại thấy có một bóng dáng nam nhân bạch y cao to đang đứng ở đó, đôi chân đang tùy ý để Tiểu Tình lôi đi chột khựng lại, bộ dáng không nguyện ý động dậy, ấn đường thoáng nhăn lại chứng tỏ tình trạng của nàng hiện tại không được vui cho lắm. Nam nhân nọ cùng lúc cũng thấy bóng dáng nàng thấp thoáng sắp đi đến thì liền vui mừng không thôi, khốe miệng nở một nụ cười yếu ớt mê người. Tiểu Tình "vô tình" nhìn thấy, tim liền không khỏi đập loạn, hai lỗ mũi nhỏ nhắn thở mạnh một hơi y hệt như một vị ngư cụ muối muối, dùng sức lực mạnh mẽ chưa từng có dốc sức lôi lấy cái người phía sau đang ngăn trở lấy con đường thân mật với thần tượng của mình.

Không ai có thể ngăn trở được con đường "làm ăn phát trai" của mình!!! Ngay cả là tiểu thư của mình đi chẳng nữa!!!

Dù sao thì Thiên Hoa từ nhỏ được cưng chiều hết mực, tay cũng trói gà không chặt, nếu mà so với tiểu cô nương Tiểu Tình từ nhỏ đã đi làm nông, cày ruộng, thì so ra sức lực vẫn có điểm khác biệt với nhau khá lớn. Hai người rất nhanh đã lê lệch đi tới trước mặt nam nhân. Ánh mắt Tiểu Tình sáng lấp lánh nhìn nam nhân bạch y, trong mắt lóe lên tia mong chờ được khen ngợi.

Nam nhân thấy thế liền cười khê, tay vươn ra xoa xoa lấy mái tóc được chải chuốt cẩn thận của Tiểu Tình, tay duỗi ra đằng sau lấy ra một túi giấy dầu, đưa đến trước mặt Tiểu Tình, mở miệng nói:

- Đây là bánh hoa đào của người.

Nhìn thấy túi bánh tỏa mùi hương ngọt ngào nóng bỏng kia, Tiểu Tình không nhịn được mà lau nước miếng, giắt lấy túi bánh sau đó "vứt" lấy thân thể đang nằm trong tay vào trong lòng người nam nhân nọ, sau khi thấy nam nhân dễ dàng đỡ lấy thân thể của tiểu thư nhà mình, liền cười vô cùng không biết xấu hổ nói:

- Vương công tử, thỉnh ngài chăm sóc tiểu thư thật tốt nha...

Nói xong lời giao phó đó, tiểu cô nương liền cười vô cùng rạng rỡ nhảy chân sáo bay vào nhà, một chút cũng không quan tâm đến việc chủ tử nhà mình đang ngây ngốc nằm trong lòng của nam nhân nào đó.

Không phải nàng không lo, nhưng... nhưng mà... Vương công tử võ công cao cường như thế, lại thật lòng yêu thương tiểu thư, nghĩ nghĩ nhất định sẽ không làm gì khiến cho tiểu thư phiền lòng đâu nha...

Ánh mắt dời đến thân thể nhỏ nhắn mềm mại đang nằm gọn trong lòng mình, trong mắt phượng hẹp dài lóe lên tia một tia sáng nóng bỏng, tay ôm lấy eo nhỏ càng thêm chặt.

Cảm thấy được ánh mắt nóng bỏng của người nào đó, nàng không nhịn được mà nuốt nước miếng cái ực, má trắng nõn ửng đỏ cảm giác bản thân hình như đang rơi vào trong tay sói.

Thử hỏi hiện tại tại sao nàng lại không bài xích? Ghét bỏ hẳn ư? Nàng a, nàng cũng đâu phải là tiểu trư, đâu phải là không hiểu chuyện tình ái là gì, không hiểu được đâu là người yêu mình thật lòng chứ? Nàng tuy bề ngoài khá cổ hủ, một bộ dáng đúng chuẩn nữ nhân nghiêm túc của con nhà thế gia, nhưng rất ít người biết được nàng lại có một sở thích bí mật là thích sưu tập và đọc truyện những bộ cảm thư... khụ khụ, không phải là mấy bộ truyện trong đầu óc sâu bọ của các người đang nghĩ đến đâu, nàng rất là thuần thiết nha... Ai nha, ý... ý nàng là truyện ngược nha, càng ngược càng sâu càng bi thảm càng kinh khủng thì nàng lại càng cuồng đọc không thôi. Càng đọc thì lại càng tức cho cái thứ nam nhân ưa sỉ diện cùng với cái nữ nhân ngây thơ ngốc nghếch không rõ được tình ái là gì kia. Có thể ở thời điểm cao trào, nàng còn nghĩ nam nhân trên đời ai ai cũng giống như người nọ, cuồng ngạo, tự kỉ, tự xem mình là nhất trên đời, còn thứ nữ nhân ngu ngốc kia... Aiz, đương nhiên là trừ mình nàng ngây thơ xảo quyết ra a...

Khụ khụ, tiế... tiếp tục nào, mà nàng thích truyện ngược, chứ đâu có đồng nghĩa với việc nàng muốn cuộc sống của mình trở nên ngược ngạo nha, tình yêu mà nàng mơ tưởng chính là, có thể ân ái ái ái với người mình yêu, có thể không bị chút ràng buộc hay ngưng ngừng mà nói thẳng với người mình thích rằng mình thích hẳn nhiều như thế nào, yêu thì nói yêu, hận thì nói hận, nàng không có ngu ngốc khù khờ đến nỗi vì chính mình lo âu mà hủy đi một mối nhân duyên tốt đẹp...

Còn về phần sở thích nam nhân, thứ nhất cũng là quan trọng nhất chính là y phải thật tuấn mỹ, phải thực yêu sủng nàng, phải thực trẻ trung, phải thực ôn nhu, phải chịu đựng được cá tính bốc đồng của mình, phải dễ dàng nàng mỗi lúc nàng cảm thấy mệt mỏi, ánh mắt phải luôn rơi mãi trên người nàng, mọi việc nàng nói hẳn phải luôn cho là đúng, mãi mãi ủng hộ nàng, mãi mãi tin tưởng nàng...(chất lọc ngàn chữ) Còn về việc giàu có thì nàng cũng không ép buộc, người đó nghèo thì sao chứ? Không sao, con người đâu có ai hoàn hảo đâu chứ, đã thế thì Thiên Hoa nàng đây sẽ một mực che chở cho người đó, giúp người đó có đủ cơm ăn áo mặc, Thiên Hoa nàng quyết định sẽ làm người chủ gia đình nếu người đó mong muốn!

Nghĩ thì dễ, nghe thì quyết tâm thật đấy, nhưng sự thật lại quá ư là phũ phàng, nàng tìm... ” muốn lời cả con mắt ra ” mà chẳng tìm được cái móng heo nào phù hợp được với quá bốn điều kiện nêu trên, thôi đi a, điều kiện trên có khó gì đâu a, chỉ cần tuấn tú, yêu thương nàng...(chất lọc ngàn chữ) thôi mà, nam nhân bọn họ thật kỳ lạ, nàng đây lúc đó mới mười hai mười ba tuổi ” diễm đam đáng yêu ” vừa cầm tay mấy thiếu niên thường dẫn nàng gặp trên đường mưa ” sách cấm ” về, sắc đẹp động lòng người của nàng khiến cho mấy thiếu niên còn đang trưởng thành không nhịn được mà thêm muốn đến chảy nước miếng, nhưng vừa nghe thấy đôi ba dòng yêu cầu liền không nhịn được mà tay chân bủn rủn, không cần dùng vũ lực mà cũng thành công làm họ nàng như nhìn người ngoài hành tinh.

Uy! Không nghĩ tới tiểu cô nương ngũ quan xinh xắn thế này mà đầu óc lại có vấn đề nha! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Nhưng tiếc rẻ cũng không thể níu kéo nổi một chút vương vấn nào của bọn họ, liền trực tiếp bỏ tay đang cầm lấy ấn đậu hũ của nàng ra, sau đó ôm hông chạy thẳng căng, để lại một tiểu cô nương hồn nhiên không biết gì ngây ngốc.

Nghĩ lại hồi đó, nàng liền không khỏi vô đầu bức trán thay cho cái tính ngốc nghếch thuần lương của mình.

Lúc đó, nàng đã nghĩ giấc mơ này của nàng là quá xa với, nàng chậm rãi cất giấu nó vào một chỗ sâu trong lòng nàng, chờ nó nguội lạnh theo thời gian, cứ thế, cứ thế, để lâu ngày, trên tấm rương chứa đựng ý niệm đó cũng bị bụi phủ đi mất, hoàn toàn thành công làm cho nàng quên đi mọi chuyện, liền trực tiếp ngoan ngoãn để mình tiến cung.

Nàng cứ ngỡ mọi chuyện vẫn cứ thế tiếp diễn trôi qua, cho đến một ngày nàng gặp được hắn...

10. Quyển 2 - Chương 5: Quay Đầu Nhìn Lại, Đều Là Cố Nhân

Nàng không ngờ nhân vật nam nhân mà nàng mơ tưởng lại thực sự có thực trên đời, hắn không chỉ tuấn mỹ mà còn tuấn mỹ đến vô trù, hắn ôn nhu chăm sóc và mãi mãi luôn đứng bên phe của nàng. Có lúc nàng nghĩ, nàng hận vì sao mình không thể gặp được hắn sớm hơn, sao ông trời lại nỡ nào cho nàng gặp hắn khi nàng đã trở thành một phụ nhân cơ chứ, nhưng cũng may một điều rằng làm nàng không khỏi thở dài may mắn, đó là lần đầu của nàng lại trao cho hắn, càng nghĩ tới, nàng lại không khỏi cảm thấy ông trời xem ra còn nể mặt cho số phận ” thảm thương ” của nàng, không chỉ ban cho nàng vinh hoa phú quý mà còn gửi tặng cho nàng một nam nhân xuất sắc như thế. Nhìn nam nhân này, nàng lại không khỏi nghĩ, hắn... có phải đồ ngọc không thể?

Thật đấy, không phải là đồ ngọc thì làm sao có thể có một loại người cái gì cũng nghe nàng, cái gì cho rằng nàng đúng ngay cả đến những vấn đề mà chính nàng cũng thấy rất là vô lý. Hắn thương nàng, sủng nàng, luôn nở một nụ cười ôn nhu sủng nịch nhìn nàng, nhìn những hành động trẻ con chu chu môi làm nũng hay nở nụ cười ác ma của nàng, hắn cứ thế mãi nhìn nàng, vẫn ánh mắt đó, một ánh mắt ấm áp đến nỗi khiến nàng nhìn không được mà muốn rã rời, bàn tay nhỏ bé vô thức che lấy khuôn miệng đang cười ngả ngớn của mình, động tác hoa chân múa tay cũng có chút ngượng ngùng thu dần lại, nàng, nàng thật muốn để cho hắn thấy được những lúc nàng đẹp nhất, những lúc nàng mỹ lệ nhất, còn lý do vì sao nàng lại làm thế ư? Nàng chỉ biết cười khổ, nếu nàng nói nàng cũng không biết nữa, các người có tin không?

Aiz... Chuyện tình yêu của một đôi người cũng thật là khó hiểu, càng nghĩ thì lại càng ngoằn ngoèo, mà không nghĩ thì lại càng rãnh rỗi không có việc gì làm ngồi ngẩn ngơ một chỗ, ánh mắt có chút si ngốc nhìn bầu trời, không rõ tình trạng hiện tại của mình là như thế nào... ?? Hình như nàng lại suy nghĩ lung tung rồi 0w0 *ngơ-ing*...

...

Mắt cười của hắn cong lên nhìn nữ nhân nhỏ nhắn đang ngơ ra ở trong lòng mình, đôi tay vô thức nâng lên nhéo nhéo lên đôi má hồng lúng lúng của nàng, cảm giác được làn da mà mình đang vo tròn lấy thật mềm mại, liền không nhịn được mà lại nhéo nhéo thêm mấy cái. Người bên dưới cuối cùng cũng không chịu được sự công kích của người bên trên, mắt phượng to tròn hơi méo xuống dưới nhìn khuôn mặt người nọ đang tươi cười, cảm thấy rõ được người ấy đang chơi rất vui... Vừa nghĩ đến đó, trên thái dương liền dần xuất hiện tia xám đen, móng vuốt giờ lên kéo cái tay to lớn đang càn rỡ trên đôi má bảo bối của nàng ra, sau đó lại tưởng tượng lấy cái cảnh thân mình đột nhiên hóa lớn ra, sau đó áp đảo lấy thân hình nhỏ bé của hắn đang bị đè dưới thân mình, sau đó trực tiếp lấy móng vuốt cào xé hết quần áo trên người hắn, móng còn trên nhẹ thừa thừa lấy làn da trắng nõn non mịn...

Vừa nghĩ tới cảnh đó, mỗi nữ liền không hay biết chảy nước miếng tong tong.

Ô ô... không tề, không tề a... Cảnh sắc trăm năm khó gặp a...

Ánh mắt mỗi nữ hướng xuống dưới... lộn, về với thực tại thôi, mỗi nữ vì thân hình nhỏ bé chỉ tới nách hắn, cho nên mới hơi ngược mặt lên, ánh mắt cười meo meo ám muội nhìn lấy cẳng cổ trắng nõn thơm ngon của hắn, sau đó lại dời đến xương quai xanh lấp ló, còn có cái cọng dây màu xanh lá kia cũng thật là quýe...

?? Mỗi nữ có chút tò mò lấy móng vuốt vươn lên cổ y, hai đầu ngón tay vo vo lấy cọng dây kia, sau đó rút hắn sợi dây đó ra khỏi nơi đang che dấu là trong tà áo trung y mỏng manh kia. Chỉ thấy đó chính là một sợi dây đeo cổ do hai cọng chỉ màu xanh lá đậm nhạt kết lại, trên sợi dây còn nối với một cái ngọc bội màu xanh ngọc thượng phẩm, trên đó có ghi một chữ ”Thiên”.

Mắt phải giật giật, không hiểu sao lại cảm thấy sợi dây đeo cổ này có chút quen quen. Chữ cái trên mặt ngọc bội thường là họ của một người, họ Thiên ở Duẫn Quốc là một dòng họ rất hiếm, mà viên ngọc bội

thượng phẩm này chỉ có thể xuất xứ từ danh gia vọng tộc hoặc là vật gia truyền, mà nói đến họ Thiễn có xuất thân giàu có cùng danh vọng thì chỉ có...

Một suy nghĩ đáng sợ lóe qua trong não nòng, trên trán không kiềm chế được mà rịn ra chút mồ hôi lạnh, nuốt nuốt nước miếng...

Không, không phải là dòng tộc của mình sao a... Còn nhớ là ngọc bội tùy thân trong gia tộc thì chỉ con cháu dòng chính mới được dùng, mà tính đến phạm vi gần chục năm nay thì cũng chỉ có lác đác gần mười người, còn nữa... A, đúng rồi, trên ngọc bội hình như đều có khắc một hoa văn nhỏ chứng nhận cho thân phận của bản thân thì phải, của nàng là gì ấy nhỉ, hình như là một đóa hoa...

Tay nhỏ cầm lấy ngọc bội trên cổ hần xoay qua xoay lại tìm hoa văn, nghĩ nghĩ không chừng họ hàng nhà mình có ai để mất hay không...

Rất nhanh liền thấy cái hoa văn nhỏ bé được điêu khắc rất khéo léo, ồ, hình đóa hoa nha, thật đẹp...

Đang nghĩ đến chỗ này thì đại não đột nhiên khựng lại, đôi tay đang xoa xoa lấy ngọc bội cũng cứng đờ theo, dở khóc dở cười không biết nên thả ra hay cầm tiếp. Ô ô... có ai có thể giải thích cho nàng biết chuyện này rốt cuộc là thế nào hay không a. Tại sao ngọc bội chứng minh thân phận của mình lại nằm trên cổ nam nhân này nha, nàng trước đây công danh ngôn hạnh, hiền lành thực nữ, có bao giờ tiếp xúc qua đàn ông bao giờ đâu gia...

Mơ mơ màng màng, trong đại não nàng lại tự nhiên nổi chứng tái hiện lại một khung cảnh khá xưa cũ, trong đó có xuất hiện hai người, một thiếu niên anh tuấn bất phàm nhưng toàn thân lại phát ra một khí chất lạnh nhạt vô thường, bên cạnh lại là một tiểu cô nương vô cùng đáng yêu đang ngây ngốc nhìn người nọ, hai tay nhỏ bé của tiểu cô nương nín lấy chiếc váy màu hồng phấn trên người mình, không biết hai người bọn họ, một bình tĩnh một ngượng ngùng không biết nói qua nói lại cái gì, chỉ thấy được một lát, tiểu cô nương kia liền giựt xuống mảnh ngọc bội đeo trên cổ nàng, miệng nâng lên thật quyết tâm, mở miệng nói một lời nói duy nhất mà nàng nghe được:

- Người phải giữ vật này cho kỹ! Sau này khi lớn lên, bốn tiểu thư nhất định sẽ cho kiệu tám người khiêng rước người về làm phu quân của ta, nhớ lấy!

Nói xong một tràng dài, cô nương kia liền dứt khoát quay mặt rời đi, trên tay lúc đó còn cầm mấy cuốn sách “ngược ngạo”, trên má nhỏ nhấn ần ần một chút đỏ ửng muội, dường như muốn che giấu đi tâm tình đang không được trấn định của mình, cứ thế để lại một vị thiếu niên ngây ngốc đứng ở đó, tay cầm lấy cái dây chuyền ngọc bội kia có chút run run.

Chuyện xưa đến đây xin hết, dù chỉ là một đoạn ngắn ngủn nhưng cũng đủ để cho nàng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nuốt nuốt miếng lằn nữa ngẩng đầu nhìn người nọ, trong đầu cũng không khỏi mẩn nhiếc mình thời đó còn quá nhỏ dại...

Mind nó, đúng là làm chuyện xấu không thể sống thọ mà!

...

Trong lúc trong lòng nàng còn đang không ngừng tán vào mặt trong tưởng tượng thì hần lại cảm thấy có chút khó hiểu khi nhìn lấy khuôn mặt quá đổi ngờ ngạc của nàng. Khóe môi lại một lần nữa nâng lên, hưởng thụ nhìn lấy vẻ mặt đáng yêu của nàng.

Nàng có biết không, mỗi lần nàng ngờ ngạc như thế thì lại càng làm cho hần không nhịn được mà muốn hôn thật mạnh xuống đôi má hơi phình ra kia, cảm thấy nàng thật đáng yêu đến chết đi được, ngờ ngờ ngạc ngạc như nàng, thật đúng cái loại hình nữ nhân dễ làm đắm nam nhân hằng ngày lao tâm khổ tứ như hần có thể dễ dàng phải lao đao vật vờ. Ngón tay giờ lên xoa xoa lấy mặt nàng, cuối cùng cũng không kìm chế được mà hôn cái chóc lên má nàng, chọc cho nàng liền tỉnh táo ngay lập tức, tay nhỏ không chút lực đạo mà đánh đánh trên người hần, sức đánh nàng yếu đến nỗi không những làm cho hần cảm thấy đau đớn, ngược lại càng làm cho hần cảm thấy ngứa ngáy, mắt khê híp lại hưởng thụ lấy cảm giác như bị mèo con vuốt qua này...

Đang làm nũng đánh hăng say thì nàng đúng lúc lại nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ đó của nàng, môi nhỏ nhấn không nhịn được mà nhếch lên khinh bỉ bản thân yếu ớt, đôi bàn tay đang đánh trên người hần cũng dừng

lại động tác, tay giơ lên giữ chặt lấy vai hắn sau đó dùng sức rướn người lên cao, miệng thật hung hăng cạp lấy chiếc cổ trắng nõn đến đáng ghen tị của người kia, nhưng da người đó lại quá cứng, cạp một cái liền giống nhau nhai mứt cổ ai kia, một chút khí chất thượng cung ngạch bá vương cũng không có, đổi lại lại làm cho người cao lớn nào đó khẽ bật ra khỏi miệng một tiếng rên rĩ, tay mạnh mẽ xuyên qua vòng hông của nàng rồi xốc nó lên, thật ổn định ôm lấy nàng, mặc cho nàng muốn cắn cạp thể nào cũng tùy ý, miệng cũng không liêm sỉ khẽ nói:

- Bé ngốc, không ngờ nàng lại nhiệt tình như vậy...

Ai đó đang chuyên tâm cạp nghe xong lời đó liền chột khựng lại, trực tiếp tức hộc máu ngắt xỉu...

...

Lúc nàng tỉnh dậy thì mặt trời cũng đã dần lặn xuống bãi đất ở phía tây, mắt hướng đến bàn đồ ăn nóng hổi, nhìn đến nam nhân kia đang chuyên tâm cầm cây quạt, bộ dáng thật thanh nhã không ngừng quạt lấy mùi hương đẩy về người nàng, nhìn thấy ánh mắt cùng lông mày hơi nhíu lại của nàng, hắn liền không chút chột dạ cười hí hửng chạy đến bên người nàng, móng vuốt nâng lấy xoa bóp trên đôi môi mỏng manh của nàng, nụ cười vì ăn được tàu hũ mà lại càng cong hơn...

Nhưng bộ dáng của nàng cũng rất lạ, cũng không giống như ngày trước hí hửng nhắm mắt hưởng thụ lấy sự phục vụ cao cấp của hắn, chỉ thấy lúc nàng đầu nàng hơi cúi xuống, một lời nói ra cũng không có, nhất thời biến không khí hoan hỉ trong phòng trở nên khá ngột ngạt, mắt hắn nhào lộn qua mấy vòng, không hiểu rõ bản thân đã làm gì sai. Một lúc sau, rốt cuộc nàng cũng mở miệng nói, giọng nói cũng thật nhỏ:

- Ngọc bội kia... có phải ngay từ đầu người đã nhận ra ta là ai không...

Động tác xoa bóp của hắn chột ngừng, nụ cười đùa giỡn bên khóe miệng cũng thu lại, trong đầu thoáng suy nghĩ. Thật ra, ngay từ đầu, ngay từ lúc tiểu cô nương kia đùa giỡn thì hắn sớm đã biết nàng là ai rồi, cứ cho rằng nàng chỉ là một người qua đường trong cuộc đời hắn, cũng không nên chấp nàng quá nhiều, hắn không ngờ, người tỉnh cũng không bằng trời tỉnh, vài năm sau đó, hắn lại một lần nữa gặp lại nàng và chính thức để mặc cho bản thân lao vào vòng xoáy ái tình đầy khó hiểu này, khi hắn biết được thân phận nàng, hắn lại không nhận được lại nhớ đến tiểu cô nương khuôn mặt ngọc ngà kia vẫn luôn nằm sâu trong suy nghĩ của hắn, hắn cũng không phải là ghét, chẳng qua cũng chỉ ấn tượng với nàng cho nên cũng muốn lưu lại một chút kỷ niệm, khoảng khắc kia khi hắn vươn tay lên xoa lấy trái tim nóng bỏng của mình thì hắn cũng vô tình đụng trúng lấy mảnh ngọc bội kia, vị trí của mảnh ngọc bội cũng vừa khớp đặt ngay trên trái tim hắn, trùng khớp đến lạ thường, có lẽ lúc kia, lúc nhìn thấy nàng, lúc tiếp xúc ấy, thì vòng xoay của định mệnh giữa hắn và nàng cũng đã bắt đầu vận hành rồi, đôi bên hai người chính là muốn xa cũng không xa nhau được, muốn gần cũng chính là mệnh của trời, nếu đã thế, thì hắn không bằng hãy ngay từ đầu nguyện ý thả mình chảy theo dòng chảy định mệnh đi, dù sao thì, hắn cũng cảm thấy mình không hề ghét nó chút nào, ngược lại, lại cảm thấy bản thân khoan khoái đến dị thường, cảm thấy hạnh phúc đến ngắt ngảy...

Mắt phượng của hắn nhìn lấy chiếc gáy trắng nõn của nàng, nếu lúc này mỗi nữ xoay đầu lại, không chừng sẽ thật mở to mắt thật khoa trương nhìn đến đôi mắt của hắn lúc này, đôi mắt ấy, nó lại dịu dàng đến mê người, làm cho ngay bản thân người khác nhìn vào cũng sẽ không nhận được mà muốn nhìn người ra, muốn toàn thân không chút nào khí lực, thật vô sỉ dựa toàn thân vào người hắn, thật tự nguyện mặc cho bản thân bị chìm đắm vào cảm giác dịu dàng nhu hòa bao dung của hắn...

Và cũng thật không may, không giống như chúng ta tưởng tượng mỗi nữ sẽ tiếp tục ngây ngô nhìn về phía trước, vô tâm vô phể không hề biết, mỗi nữ, chính xác, mỗi nữ đột nhiên xoay đầu lại, trong mắt to tròn lóe lên tia sáng khó chịu vì phải đợi câu trả lời của hắn quá lâu, đang muốn hung hăng xả một trận thật thống khoái thì lại đôi mắt vô cùng ôn nhu kia, trên má hồng chốc lóe lên hai vệt màu đỏ bí ẩn, đầu hơi cúi xuống để cổ che đi sự thẹn thùng khó hiểu của mình. Chưa cúi xuống được bao lâu thì trên mặt đột nhiên bị hai bàn tay nóng sờ lấy rồi thật nhẹ nhàng nâng lên, để mắt mình đối diện mắt phượng, hắn nở một nụ cười thật sủng nịch nói:

- Nếu ta nói phải thì sao?

Nàng ngậy ngốc một lúc, trong thoáng chốc lại hơi bĩu môi có chút ủy khuất nói:

- Rốt cuộc vẫn là người lừa ta, vẫn chính là ta tự mình đa tình, không biết giới hạn...

Nhìn thấy nàng như thế tự trách mình, hấn lại một lần nữa lấy tay nhéo nhẹ lấy cặp má phúng phính, mắng khê:

- Bé ngọc, ta đã nói với nàng rồi, nàng không được tự ý hạ thấp giá trị của bản thân như thế, đối với ta là nàng một vô giá.

Nàng miệng bị kéo đến méo xệch, mắt rưng rưng:

- Người nói dối, người suốt ngày không nghiêm túc đối với ta, vốn mọi chuyện người đều biết, người lại một mực không nói ra, người vốn không xem ta là người cần ...

Hấn lại đột nhiên nói, hai bên má cũng ửng ửng chút điểm đỏ ngai ngùng:

- Ta yêu nàng đã từ rất lâu rồi!

Nàng giật mình một cái, không nhịn được lấy tay ôm lồng ngực đang phập phồng của mình.

Vị đại ca này, người ta chỉ đang đùa thôi mà, có cần làm quá vậy không nha...

Nàng hơi ho khan làm thanh giọng, ngẩng đầu cười cười vô tội:

- Hề hề... Nhưng ta không có sở thích đó a...

- Sở thích? Hấn nghi hoặc

Cười meo meo ngây ngô cũng không thể che đi vẻ mặt cười đến vô cùng ám muội của nàng:

- Thì chính là, nuôi tiểu bạch kiểm đó a...

Tiểu Bạch Kiểm?

Hấn đứng hình trong chốc lát, sau đó trên khóe môi cũng nở một nụ cười cũng ám muội chẳng kém là bao:

- Tiểu bạch kiểm a... Ta đây cũng thực muốn cho nàng thấy được “sức lực” của tiểu bạch kiểm ta nha...

??? Gì cơ?

Còn đang khó hiểu thì eo nàng đã bị cánh tay rắn chắc ôm ngang lấy rồi bước phòng ngủ.

Giữ lại nơi đây là một nơi một mảnh la hét thảm thương của thiếu nữ cùng tiếng cười man rợ của nam nhân.

...

Hai tháng sau, kinh thành Duẫn Quốc, hoàng cung, ngoài cửa điện chính của cung Phượng Tường.

Tiểu cô nương Tiểu Tình ánh mắt lóe sáng kiểm hàng loạt những đồ vật quý giá được trang trí ở ngoài cửa điện. Nhất là cánh cửa to đùng được làm bằng những cây gỗ quý giá nhất, trên thân cánh cửa còn toát ra thoang thoang một mùi hương thật dễ chịu, làm người nào đó ham tiền không nhịn được mà chảy nước miếng, bàn tay cầm bàn phím bằng gỗ bấm lách cách tính toán, nhưng thật tiếc, chỉ tính riêng giá trị của cánh cửa thôi cũng đã làm cho dãy bàn phím bằng gỗ cũng tính không nổi, không khỏi làm cho tiểu cô nương nào đó có chút ử dột không thôi.

Ngoài cửa điện có một người đang chảy nước miếng rờn rờn, bên trong điện lại đang bị bao phủ bởi một mảnh yên tĩnh. Bốn người ta nhìn người, người nhìn ta, một lúc sau, nam nhân đang ngồi cạnh một nữ nhân lên tiếng:

- Hoàng huynh, người cũng nên phải chết đi rồi.

Một nam nhân vóc người nhỏ nhắn ngồi cạnh một nam nhân cao lớn thanh tú vẫn một mực giữ yên lặng, nghe thấy câu nói của người nọ liền thoáng lấy bộ dáng phục tùng gật đầu một cái, tay nhỏ run rẩy không ngừng cầm lấy tay nam nhân ngồi bên cạnh, cho thấy tình trạng hiện tại của y cũng không được bình tĩnh cho lắm.

Nam nhân ngồi bên cạnh nữ nhân gật đầu một cái, nhìn cũng không nhìn lấy dáng vẻ như đang bị bắt nạt của người nọ...

- Hahahaha... Hoàng đệ a~ vậy phải khổ cho người rồi! Lang lang đi thôi a, cuối cùng ta cũng được tự do rồi, muawhahaha...

Nam nhân nhỏ nhắn kia vốn đang cúi đầu run rẩy bỗng nhiên đứng bật dậy, bộ dáng cũng thật là ngây thơ khuyển náo, vui sướng cầm lấy tay nam nhân cao lớn bên cạnh rồi thẳng tiếng đi ra ngoài, để lại một nam một nữ ánh mắt không ngừng phát ra tia khinh bỉ.

...

Hai tuần sau, trong hoàng cung hỏa tốc tung ra một tin tức vô cùng run động – Trong chuyến đi săn do hoàng thất tổ chức ngày hôm qua, không ngờ hoàng đế đột nhiên bị toán người lạ mặt độ kích, do bị trúng mũi tên vào chỗ trí mạng nên cho dù có được sự chăm sóc ngày đêm của ngự y nhưng vẫn không cách nào giành giật lại được mạng sống từ tay tử thần. Chúng dân thần oan tiếc thương cho một đời đế vương anh minh, quốc tang tổ chức mất tận nửa tháng mới kết thúc.

Một nước cũng một ngày không thể không có vua, các đại thần cùng thân vương liền cùng nhau bàn bạc xem nên chọn ai làm hoàng đế, cũng không cần mất đến nửa nén nhang cùng tranh giành, tiên hoàng chỉ có hai người con trai duy nhất, như vậy người có thể nhận lấy tước vị đế vương này thì chỉ có thể là người có huyết thống gần nhất với hoàng đế là An Nhân Vương Duẩn Thiên Nhan, hơn nữa người này tuy có vẻ ngoài ăn chơi khoái lạc, nhưng đám người bọn họ cũng không ai có thái độ gàn dở với người nọ, nghe đâu, lúc tiên hoàng của tiên đế sắp qua đời, đã trao ấn soái có thể triệu lệnh được toàn bộ binh mã trong thiên hạ cùng một phần ba ảnh vệ của hoàng đế, cho nên chức vị đại tướng quân kia chẳng qua cũng chỉ là có danh mà không có miếng, mỗi lần xuất quân đi đánh nước khác đều phải vác mặt vào vương phủ của An Nhân Vương để xin quân... Aiz, số người là thế đấy, có phúc mà không biết hưởng a...

(mm: Sự thực là không biết nên đặt nam 9 tên j, họ Duẩn nó khó tìm quá, liền trực tiếp lôi mấy tên nữ ra tìm, thế là cái tên Duẩn Thiên Nhan ra đời :D3 :D3

Link hình: image_view.php?c=1&i=91213)

Cứ thế mọi việc đã được quyết định xong, chuyển giao lời này đến phủ Hoài Vương mà trong lòng cả đám run sợ cầm cập cùng xen lẫn một chút phấn khích, không biết Hoài Vương là vẫn như cũ từ chối hay là chấp thuận đây...

Cũng không làm bọn họ phải thất vọng, một ngày sau, phủ Hoài Vương liền đáp lại rằng vương gia nhà bọn họ đã đồng ý... Nghe xong lời này, cái cảm của cả đám quan lại già nua đã muốn rớt xuống đất, hối hận không thôi trước một giây nông nổi của mình...

Lễ đăng đế cứ thế thuận lợi hoàn thành ngay sau khi quốc tang kết thúc được một tháng, Hoài Vương vừa lên ngôi, liền ban ra chiếu chỉ miễn thuế nửa năm cho nhân dân, thực hiện rất nhiều chính sách cải tổ cho mọi loại ngành nghề cùng lĩnh vực, làm cho Duẩn Quốc đã giàu nay lại càng giàu thêm, thật đúng là làm cho con người ta nhìn vào mà muốn đổ cả mắt...

Tân đế lên ngôi được hai tháng, lúc này đang ngồi ở trong Trùng Quang Điện để dự triều sáng, ánh mắt của hắn vẫn một mực nhìn chăm chú đám thần tử đang cãi nhau ở bên dưới, một lời cũng không nói, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Trong bầu không khí hỗn loạn ấy, đột nhiên có một giọng nói của nam nhân trung niên vang lên ở đây quan lại ở bên phải:

- Bệ hạ, vi thần có việc có muốn tấu!

Ánh mắt dời theo giọng nói đó mà nhìn đến, chăm chú đến nỗi làm ông ta không khỏi cảm thấy nổi cả da gà, đám quan lại đang cãi nhau cũng im miệng lại, xoay đầu nhìn lại ông ta một cái.

À, là Lễ Bộ Thị Lang, aiz... không có liên quan đến mình, tiếp tục thôi...

Đang muốn nói xoay đầu cãi tiếp thì lại nghe thấy nam nhân trẻ tuổi ngồi trên chín bậc cửu trùng kia mở miệng rồng lưỡi biếng lên tiếng:

- Nói.

Đang run rẩy không thôi, ông ta cảm thấy bản thân như được tiếp thêm năng lượng, liền ưỡn ngực nói:

- Bệ hạ, nay việc triều đình xã tắc dưới sự quản lý tài ba của bệ hạ đã bắt đầu đi thẳng đường đúng lối, thiết nghĩ, việc nước đã an thì việc gia cũng nên hòa, bệ hạ hiện tại chưa có nhi tử, việc này vốn là việc không nên, hoàng tử của người sau này chính là người tiếp tục nối hoàng nghiệp tổ tông để trở thành vua của một nước... (chất lọc một ngàn chữ) Cho nên thần nghĩ, việc tuyển tú nữ ba năm một lần vốn đã bị gián đoạn hơn một năm nay, trong hậu cung của người cũng phòng không nhà trống, bệ hạ người có nên cân nhắc mở đợt tuyển tú nữ này hay không...

Hắn mặt không cảm xúc giơ tay lên ngăn cản miệng của ông ta muốn nói tiếp, vẻ mặt có vẻ rất đáng suy ngẫm:

- Người nói việc này ta thật cũng thấy không tệ...

Ông ta nghe thấy liền vui vẻ vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt cực kỳ nghiêm nghị nhìn ánh mắt ủng hộ của đám đại thần xung quanh...

- Nhưng cũng thật tiếc, ta thật cũng không cần tuyển thêm tú nữ nữa, bởi vì...

Cảm thấy như từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục, khóe miệng ông ta giựt giựt liên hồi...

Bệ hạ, có ai nói với người rằng người diễn rất giỏi hay không nha...

Vẻ mặt hắn khá ử dợt ngâm ngùi, làm như thở dài nào nề ra một hơi, sau đó mới nói ra một câu nói như muốn dội boom thẳng vào những trái tim mỏng manh giữa nua của các vị đại thần...

- Vì... ta hiện đã có hai nhi tử rồi...

Có một tiếng dội boom không hề nhẹ vắng vắng quanh đây...

...

P/s: Chap sau sẽ giải thích vì sao lại có vụ anh đẹp giai quay về hoàng cung làm hoàng đế nha :-D

11. Quyển 2 - Chương 6: Hai Ngốc Tử Bên Nhau, Đó Là Thiên Mệnh

Ta nói, ngay sau khi dội một quả boom nguyên tử xuống đầu óc già nua của trăm vị quần thần, hắn cũng cực kỳ không có phẩm vị xoay môn rời khỏi Trùng Quang điện, đến ngay cả một ánh mắt tiếc nuối cũng không chừa lại cho các vị đại thần, liền trực tiếp đi thẳng đến cung Phượng Tường thăm nữ nhân nào đó của hắn.

Những chiếc lá phong màu đỏ khẽ rụng xuống khỏi nhánh cây rồi thật thong dong bay xuống làn đất, những cây hoa anh đào màu hồng nhạt thoáng nở rộ ở một mảnh gốc hồ nước trong cung phượng tường, thời tiết ngày hôm nay cũng không tệ nên nữ nhân nào đó liền hứng chí đào dạt bưng ghế ra tắm... nắng, mái tóc đen mượt được búi lại thật đơn giản rồi được cố định lại bằng một đóa mẫu đơn trắng, trang phục trên người cũng là một màu tinh khiết không cầu kỳ, vải lụa mềm mại càng tôn lên những đường cong xinh đẹp của nàng, sau đó ở phần eo nhỏ nhắn lại được kết lại bằng một thắt lưng bằng chỉ vàng được thắt lại rất tỉ mỉ, nói chung để phán về dáng vẻ của nữ nhân này thì chỉ có thể dùng một câu để miêu tả “đơn giản nhưng cũng rất sang chảnh!” đúng thế, chính thế đấy, cái gì gọi là đỉnh cao của thời trang, thì không sai nó chính là đây!

Mỹ nữ vừa nghĩ, khóe môi màu hồng phấn liền nhếch lên cười hả hê.

Thấy chưa nha! Nàng còn chưa thấy ai sang chảnh hơn nàng nữa mà, muawhahahah...

Khụ khụ, bình tĩnh, phải duy trì hình tượng, phải duy trì hình tượng, duy trì hình tượng... Mỹ nữ không ngừng tụng kinh...

E hèm một tiếng để lấy giọng, mắt phượng xinh đẹp khẽ nhắm lại, toàn thân nửa nằm nửa ngồi lên chiếc ghế quý nhân mềm mại, thật chuyên tâm hưởng thức lấy khí trời buổi sáng sớm trong vạt...

Ánh mắt vừa nhắm lại chưa được bao lâu thì không biết từ lúc nào nàng lại cảm thấy được có một đôi bàn tay đang che lại mắt mình từ phía sau, mắt phượng đang muốn mở ra nhìn cảnh sắc trước mặt chỉ thấy được một màu đen, không một chút cấu gât khoa trương, tay nhỏ nhắn rồi đặt ở một bên bình thần nâng lên, chạm lấy mu bàn tay của người nào đó trên mặt mình, rồi sau đó thật mềm mại ôn nhu xoa xoa lấy một vùng da thịt, dường như sau đó xác nhận được vùng da thịt này phát triển “hảo tốt” rồi thì liền vận công đề khí, toàn bộ phần công lực dồn hết vô hai ngón tay nhỏ nhắn, dùng sức nhéo một cái rõ đau lên vùng da thịt kia...

Cảm thấy được người nọ thoáng run rẩy một chút, khóe miệng nàng liền nhếch lên một nụ cười vui vẻ... Còn chưa hả hê được bao lâu, trên trán đã cảm nhận được có thứ gì đó mềm mềm chạm lên da thịt mình một cái chốc sau đó liền dời lên, còn nghe đâu đó một tiếng cười khê vì đã ăn được tàu hủ của nàng. Khuôn mặt của nàng cũng không chút cảm xúc, miệng chỉ chép chép vài tiếng tiếc rẻ cho cái sự thỏa mãn quá rẻ tiền của người nọ =v=...

Không cần chơi trò trẻ con này nữa, nàng liền dứt khoát xoay người lại nhìn y, hai mắt vốn nhật nhèo vô vị bỗng sáng lên khi thấy nụ cười rực rỡ không chút che giấu của y, ổng tay áo ngay lập tức giơ lên để lau đi nước miếng còn dính bên khóe miệng, môi khẽ vô thức nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, tay bắt đầu làm loạn lấy bầu má “bầu bình” của người mỹ nam đang tươi cười kia, hành động cũng càng lúc càng quá trớn làm cho hai má mỹ nam cũng đang đỏ dần lên, nhưng hắn vẫn một mực không ngăn cản, thậm chí còn phối hợp ngồi xuống để cho nàng có thể nhéo... dễ dàng hơn, một người không nói một người làm loạn, một người nụ cười tươi như hoa một người vẫn một mực dùng ánh mắt ôn nhu cưng chiều nhất nhìn thiên hạ mà mình khó khăn lắm mới độc chiếm được. Nàng, chính là của hắn, hiện tại và vĩnh viễn sau này, mãi mãi bên nhau, không cách nào chia lìa, chỉ riêng mình hắn mới nhìn thấy được bộ dáng ngây thơ này của nàng, riêng mỗi hắn mới thấy được nàng thánh thiện đáng yêu như thế nào, cũng chỉ mỗi hắn, mới có thể hóa phép những giọt nước mắt đau lòng của nàng trở thành những nụ cười thuần khiết xinh đẹp nhất trong thiên hạ. Cuộc đời hắn, vậy là quá đủ rồi.

Mỗi ngày hắn sẽ ở bên nàng, chăm sóc nàng, sủng nịch nàng. Nàng muốn thứ gì hắn đều cho, nàng khẽ nói với hắn nàng rất thích ăn quả táo rừng của cực nam đất nước, hắn liền cho quân gia ngày đêm không ngừng đem đến tiến cung, nàng nói nàng ước gì ngày mai có thể nhìn thấy hoa cúc vàng ở cực tây đất nước rạng rỡ nở hoa ở trong Ngự Hoa Viên của hoàng cung, hắn liền chiếu chỉ cho Vương ngự sử quyền cao chức trọng vốn rất thích sưu tầm các loài hoa cúc chuyển hết các hoa cúc cực tây đến Ngự Hoa Viên mặc cho ông ta khóc rống như thế nào, nàng nói muốn trăm vị mỹ nam! Hắn lập tức mặt không đổi sắc, khóe môi cười tươi đến vô cùng rạng rỡ lập tức cho rà soát các thái giám nào đẹp trai trong hoàng cung liền xuất hiện trước mặt nàng, còn nếu thiếu thì hắn sẽ ngay lập tức tuyển thêm ở bên... ngoài này cho nàng ^^ Không câu nệ, không câu nệ, muốn nhiều có nhiều.

Hắn chính là cứ thế điên cuồng, nàng cứ thế day dứt không yên cho sự cố “lỡ mồm” của mình. Ai da, ai da, tén phúc của con dân trong thiên hạ, vì mình mà mất thêm một đám người rồi...

Có vị khách qua đường của truyện lại hỏi: Thế người phê tấu chương vào khi nào?

Hắn đáp: Khi nàng chơi chán rồi, đã chìm vào giấc ngủ rồi thì hắn mới bắt đầu chiếu đèn rồi phê tấu chương cho đến sáng, sau đó thì lại lâm triều.

Vị khách kia lại hỏi: Thế người không ngủ sao?

Hắn lúc này lại hơi dăm chiêu: Thật ra việc này cũng không có gì là bí mật, chỉ là chuyện giường chiếu thôi mà, vẫn có thể bật mí cho các người biết một chút, thật ra ta đây tuổi trẻ, khí huyết dương cương, đương nhiên có nữ nhân mình yêu mến bên mình cũng không thể làm vật trưng bày được, sau khi cùng nàng dùng xong bữa xế trưa thì hai chúng tôi có lẫn lộn “một chút” đến xế tối, sau đó cũng dừng lại một chút để nàng ăn cơm, sau đó hai chúng tôi ôm nhau ngủ cho đến nửa đêm, sau đó...

Vị khách mặt đã tím như gan heo giơ tay lên ngăn cản: Cám ơn, đủ rồi, không cần chi tiết thế đâu, ta đi đây... à đúng rồi *chợt nhớ ra* Chúc hai người trọn đời trọn kiếp hạnh phúc bên nhau... *khóe môi nở một nụ cười chân thành*

Hai bên không nói gì nữa, ta thì cứ đi đường ta, người thì cứ ôm tấu chương của nhà người đi =w=...

Thực ra, trong lòng vị khách nhân kia vẫn còn một câu hỏi khó giải đáp được, cứ vấn vương mãi trong lòng: Vì sao hai người đó lại trở về hoàng cung? Không lẽ thôn làng nhỏ bé thuần thiết kia không nín chân được hai người sao? Chẳng lẽ hai người thích cái loại cảm giác xa hoa hào nháng nhưng lại tràn ngập nguy hiểm như hoàng cung sao? Hai người thật khó hiểu, ta thật khinh bỉ hai người, phi phi phi...

Để giải đáp được vấn đề này, sau đây tôi xin kể cho quý vị khách quan một mẩu truyện nhỏ, cũng tạm thời coi như giải đáp thắc mắc này đi...

Còn nhớ lúc ấy nơi thị trấn nhỏ kia, dưới ánh trăng huyền ảo xinh đẹp, có hai bóng dáng một lớn một nhỏ, một đứng một ngồi ở trên nóc nhà của mỗ nữ. Bóng lớn nhìn bóng nhỏ, bóng nhỏ vẫn một mực chăm chú giả ngốc nhìn khung cảnh yên bình trong lành ở xung quanh. Ánh mắt hai người tuy nhìn ở hai phương hướng khác nhau, nhưng vẫn ôm một phần tâm tư hưởng thụ lấy cảm giác “đêm trăng huyền ảo, khí trời tươi đẹp” ở nơi đây, khẽ nhắm mắt đẹp cảm nhận lấy từng luồng gió tươi mát của mùa thu khẽ luồng qua từng mớ vải trên người. Hai người một mực vẫn không nói, cứ thế im lặng đắm chìm trong thứ cảm xúc khó gặp này...

Đột nhiên mỗ nữ lên tiếng trước làm phá vỡ đi bầu không khí này:

- Ta, muốn trở về sống ở hoàng cung...

Thấy hấn một lời cũng không nói, ánh mắt vẫn một mực ôn nhu nhìn nàng mỉm cười, trong đôi mắt nàng một chút chột dạ cũng không có, vẫn cứ thế duy trì một nụ cười tươi tắn nhưng pha chút trầm tĩnh:

- Người có nguyện ý nghe ta kể một câu chuyện xưa không?

Đối phương cuối cùng cũng hơi cử động, thoáng gật đầu một cái, nàng liền sóc lại tinh thần, mũi khẽ thở lấy một hơi để trấn định lại cảm giác đang dần nghẹn ngào của mình:

- Hồi đó, có một cô bé con có nghe mẩu thân mình kể một câu chuyện xưa thật là xưa: Nữ quyền dòng chính Thiên tộc chúng ta sinh ra là ở mảnh đất gia tộc, nhưng lại lớn lên, sinh sống và chết đi lại là ở nơi mảnh đất hoàng cung xa hoa lộng lẫy kia. Hai dì con, tỷ của bà nội con, bà cố con... tất cả bọn họ đều là sinh ra để trở thành nữ nhân của hoàng tộc, dấu cho bao thời đại thay đổi, dấu cho đế vương có bao lần đổi họ, thì Thiên tộc chúng ta vẫn mãi duy trì không bao giờ kết thúc, chúng ta sống là để giúp cho gia tộc tồn tại và phồn vinh, chứ không phải là chống mắt ra nhìn gia tộc chúng ta suy bại theo năm tháng đau thương. Chúng ta may mắn gặp được những vị vua tốt, vượt qua bao nhiêu sóng gió, cuối cùng cũng đã được tồn tại được mười lăm đời vua. Tiểu hoa tử nhỏ bé của mẩu thân, mẩu thân thật hi vọng con có thể nối tiếp những nữ anh hùng đó, dùng cuộc đời và sức trẻ của mình để có thể thẳng người đứng bên cạnh vị đế vương tương lai của đất nước, nhìn họ dùng tài hoa của mình để điều dắt con thuyền thật lớn đó, nhìn họ dùng một phần nhỏ trích ra từ sự tài hoa để cưng chiều con, để yêu mến con, để sủng nịch con, để giúp cho con có giúp cho gia tộc phát triển... Ta biết việc này đối với một nữ tử như con là quá nặng, nhưng ta hi vọng con có thể giao cho ta một lời hứa hay không, có thể hay không giúp ta thực hiện được nguyện vọng này...

Dừng một chút, tựa như hoài niệm, mỗ nữ lại nói:

- Lúc đó ánh mắt của nữ nhân kia rất điên cuồng, không phải là cái kia điên loạn của người không còn tính tảo, mà chỉ có sự chấp nhất rất sâu nặng, cô bé con kia vốn lúc đó mới chỉ có bốn năm tuổi cho nên cũng ngây ngốc không hiểu mẩu thân nó đang nói gì, lời nói dài dòng kia cứ thế khắc sâu vào đầu óc cô bé cũng chỉ vì nhờ cái ánh mắt quá mức chấp niệm kia mà thôi, rồi đến khi con bé lớn dần lên, cảm nhận được sự nóng lạnh của người với người, lúc đó mới dần dần hiểu được lời mẩu thân nó nói là gì. Biết được rằng, một người muốn tồn tại trên đời này, vốn không phải là chuyện dễ dàng, thân phận nữ nhi của cô bé đó cũng lại càng khó khăn hơn, nữ nhân vốn hơn thua nhau ở phận chồng, gặp được người tốt một chút thì coi trăm hoa nở rộ người người tôn kính, lỡ đâu gặp phải người không ra gì, liền như thể liễu sẽ tan tành. Hơn nữa, số phận của cô bé cũng không phải chỉ kết nối mỗi mình nó, trên vai nhỏ bé của nó còn gánh lấy một thứ rất nặng là sự hưng suy của cả một gia tộc to lớn và lâu đời...

Nói đến đây, nàng xoay mặt lại nhìn khuôn mặt nam nhân vẫn như cũ tươi cười, khẽ hỏi:

- Nếu là người, người có tha thứ cho cái sự tham muốn vật chất của cái con bé không biết liêm sỉ đó hay không...

Nói đến chữ cuối cùng, lời nói ra đã thoáng run rẩy một chút, thật không ai biết trái tim của nàng lúc này đập loạn như thế nào đâu, lời nàng nói ra, giống như vừa giống một lời hỏi, lại vừa giống như tự nhủ cho bản thân, ánh mắt vẫn một mực ráo riết hồi hộp nhìn từng cử động của nam nhân kia, nhưng... người kia vẫn một mực không nói gì...

Hắn thoáng im lặng một chút, hơi hơi cúi đầu tựa như đang suy nghĩ gì đó. Thời gian cứ ngỡ đã trôi qua được một thế kỷ, hắn đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tỏa ra thứ ánh sáng làm người khác nhìn vào không nhận được mà tim đập chân run, thật hào sảng nói:

- Ta nguyện ý đắm chìm vào cái sự liêm sỉ kia của cô bé ấy, có điều, không biết cô bé ý có nguyện ý lợi dụng ta hay không thôi!

Nói đến đây, trên môi nam nhân kia đã nở một nụ cười thật rực rỡ chói lòa, không phải là nụ cười thông dong luôn dặt trên khóe môi, cũng không phải là nụ cười diêm dăm gât gù này nọ, đó chính là một nụ cười vô cùng hạnh phúc, vô cùng vui vẻ. Đúng, hắn lúc này cảm thấy vô cùng vô vui vẻ, nàng, cuối cùng cũng chịu gỡ bỏ mọi khúc mắc trong lòng bấy lâu nay rồi, thật ra chuyện kia, hắn đều biết cả, hắn chỉ đang một mình nói thẳng cho hắn biết, hắn thật hảo nguyện ý để mặc nàng muốn lợi dụng hắn, muốn dựa dẫm quyền rũ hắn, nếu nàng là Đắc Kỷ, thì hắn cũng không ngại làm một Trụ Vương chung tình, một người mặc dù thông minh tinh táo, nhưng vẫn cứ thế mặc cho thế gian ca thán, cứ thế ôm chặt dây dưa lấy nữ nhân mà mình yêu mến ở trong lòng. Mặc cho thế gian có đổi thay ta đây vẫn mãi yêu mình nàng!

Chuyện sau đó, ta đây cũng không kể tiếp nữa, chuyện hai người vốn là rất phức tạp, hai bên đánh nhau cãi nhau chửi nhau vốn không hề liên quan đến ta chút nào, a di phò phò...

...

Năm Quốc Hoa thứ hai, hoàng đế phong hai vị thế tử không rõ nguồn gốc của mình lên làm người kế vị, đại thế tử năm nay mười bảy tuổi thì sắc phong làm thái tử, còn nhị thế tử năm nay mười lăm tuổi thì được làm Hiền Vương, nắm trong tay ba phần nhân mã của đất nước. Thiên hoàng hậu và Tử quý phi của tiên đế đời trước cũng lần lượt phong làm Độc Tôn thái hậu và Tử Hoàng thái phi, điện phong là Từ Hi cung và Luyến Hoa cung.

Năm Quốc Hoa thứ tư, nhị thế tử năm đó mười bảy tuổi tài năng thiện chiến trên sa trường, lập được vô số đại công, được hoàng đế vua cha phong cho chức đại tướng quân. Thái tử cùng năm đó cũng bắt đầu kỳ tuyển thế tử phi cùng thê thiếp đầu tiên của mình. Nghe đâu năm đó, người may mắn được chọn thái tử phi chính là cháu gái ruột của Tả Thừa Tướng, còn hai vị sủng phi lần lượt là nhị nữ nhi của Hàn Vương nơi biên giới Thẩm Tam Xuân và đại nhi tử của Văn Thượng Thư(???).

Năm Quốc Hoa thứ chín, hoàng đế băng hà, thái tử gia năm đó lên ngôi hoàng đế, phong Văn Nhất Nhất – con trai của Văn quốc trưởng lên làm hậu, thành công trở thành nam tử đầu tiên trở thành mẫu nghi thiên hạ, năm đó khi tân đế phong hậu, quần chúng nhân dân quần thần trên dưới lập tức lập đàn phản đối, nhưng chỉ tốn công vô ích, hai người đó một đôi nam nam vẫn dắt tay nhau trên đoạn đường đầy hoa nở, không một con bánh bèo nào cản trở, cứ thế hạnh phúc viết dài đôi chữ hạnh phúc đến về sau, để lại cho dân gian một giai thoại về một tình yêu bất diệt của hai vị nam nhân này. Đến hơn mười một năm sau, dựa theo truyền thống “băng hà” của tổ tông, hoàng đế năm đó ba mươi lăm tuổi liền qua đời, truyền lại hoàng vị cho đứa cháu trai của mình – con của Hiền Vương làm hoàng đế tiếp. Sau đó cùng người mình yêu khoan thai đến “miền cực lạc”.

Lại nghe một lời đồn đại đầu đó, nơi một thị trấn ở trong một thung lũng hoang sơ nào đó, có một đại gia đình xum họp sinh sống, người nào người nấy toàn thân ánh lên vẻ hào quang đầy quyền quý nhưng lại đối xử rất dễ gần với mọi người xung quanh, dân làng trong thị trấn nọ cũng không hề nề hà cứ thế vui vui vẻ vẻ cả ngày, đôi bên cũng thật là hòa thuận, chung sống với nhau rất êm đềm.

Chuyện của Minh Minh đến đây cũng xin kết thúc, không dài dòng linh tinh này nọ, vì càng viết nhiều thì lại càng nhàm chán, cho nên cũng nên biết dừng lại đúng chỗ, cảm ơn mọi người đã ủng hộ bộ truyện này của Minh Minh, thỉnh mọi người đón nhận lời kết thúc của Minh nhé, đó là những “nỗi niềm” riêng của Minh khi viết về bộ truyện này, thôi thôi, dừng vãn vương, Minh lại đi lao đầu viết luận văn kết thúc truyện của Minh đây, pp é ri bó đi, si du lấy tư nhé.

(Hoàn Chính Văn)

12. Quyển 2 - Chương 7: Lời Kết Thúc

Cám ơn mọi người đã luôn ủng hộ Minh Minh, để giúp cho Minh có thể có thêm động lực để viết hoàn bộ truyện này, có một sự thực là, ngay sau viết xong chương 1 của truyện, Minh đã muốn dừng bút rồi! =__=

Vâng, đó chính là cảm thụ của sự chán đời đẩy các bạn à, cho nên mới có sự tích có 11 chương truyện 76 page word size chữ 14 thôi mà kéo dài đến tận nửa năm đấy ạ.

Nếu các bạn chú ý một chút, thì sẽ phát hiện mỗi chương truyện của Minh đều giống như là một câu chuyện khác nhau, nó không hề liên kết với nhau, và sau đó Minh đã lấy keo 502 dán chặt và kết dính nó lại ở chương 6 bằng việc giải thích cho tất cả mọi chuyện diễn ra ở 5 chương đầu.

Có lẽ mọi người sẽ thấy kết thúc và diễn biến của truyện khá là dang dở và còn nhiều khúc mắc. Nhưng cái chính của Minh muốn truyền đạt cho các bạn qua bộ truyện này chính là ở điểm đó. Kết thúc của Minh không chỉ dừng lại ở một chữ hoàn thôi, mà còn muốn kéo dài, kéo dài những khúc mắc ra để khiến cho các bạn thêm thường đến phát điên thì mới chịu dừng. Những bộ truyện của Minh viết giống như một con búp bê Nga vậy, khi mở ra một hộp thì lại phát hiện trong đó lại còn một hộp, cứ thế bí mật vẫn hoàn là bí mật, đến cuối cùng vẫn không ai rõ được bên trong chứa đựng thứ gì cả, đương nhiên, trong đó bao gồm cả Minh rồi =v=.

Trước đây Minh đã nghe một ca khúc nhạc hoa có tựa đề như thế này ở trên youtube, “Hạnh phúc rồi, thì sao nữa” của ca sĩ A Lin, nội dung bài hát thì Minh không nhớ rõ, nhưng thông qua tên bài hát thì một số bạn có lẽ sẽ hiểu những gì Minh muốn nói là gì rồi nhỉ. Đôi khi, con người ta cũng không cần phải có một cái kết thúc trọn vẹn nhất, mà cái họ cần chính là vẫn tiếp tục duy trì được mối quan hệ của họ cho đến vĩnh viễn sau này mà thôi. Các khúc mắc kia cứ thế đan díu qua lại giữa hai người bọn họ, vĩnh viễn không giải được, vĩnh viễn níu chặt lấy nhau không buông. Đương nhiên, tình cảm của họ đối với nhau Minh đảm bảo rằng đó là thực, nhưng mà trên đời cũng lắm kẻ giả ngốc, thật ra mọi chuyện bọn họ đều hiểu, nhưng vẫn như thế một mực không nói ra, cứ thế duy trì mối quan hệ ám muội không phân rõ được đâu là thật thật giả giả.

Minh cũng đã sử dụng đúng tôn chỉ ban đầu khi quyết định viết bộ truyện này, đó chính là “Mỗi người đều có một câu chuyện cũ cho riêng mình...”, mỗi nhân vật trong truyện, Minh đều viết riêng cho họ một câu chuyện xưa của riêng mình... Vì sao mẫu thân của nữ chính lại điên cuồng như thế? Vì sao hoàng huynh của nam chính lại yêu nam nhân? Con trai thứ của nam chính vì sao lại đau lòng?... Mọi chuyện kể trên, có ai hiểu không? Tôi chắc chắn 100% là chẳng ai hiểu được, vì chính tôi cũng không biết rõ, mà cũng chính vì không biết rõ nên tôi sẽ viết dần, viết dần những câu chuyện xưa của họ ở trong những bộ truyện tiếp theo của tôi, không nói đâu xa, tôi đang viết một bộ truyện nho nhỏ về chuyện xưa của hoàng huynh nam chính, tên đất nước tuy có vài phần khác biệt và cũng có vài diễn biến nhỏ hơi khác, nhưng đảm bảo khi viết về nó, tôi đã hình dung nam chính trong bộ truyện đó chính là hoàng huynh của nam chính trong bộ truyện này. Cám ơn mọi người một lần nữa vì đã đọc bộ truyện này, Minh Minh chấp bút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cu-o-hau-cung>